

Hortællinger fra Skovkanten 2

Østerskov Efterskoles novellesamling 2012

Hortællinger fra
Skovkanten 2

Østerskov Efterskoles novellesamling 2012

Fortællinger fra Skovkanten 2
1. udgave, 1. oplag
2012

ISBN 978-87-92507-12-9

Ansvarshavende Redaktør
Mads Lunau

Redaktion
Mads Lunau og Mette Finderup

Billeder
Mads Lunau

Korrekturlæsning
Malene Ingwersen og Helle Zinck

Layout
Claus Raasted

Udgiver
Østerskov Efterskole, Kirketoften 4, 9500 Hobro

Forlag
Rollespilsakademiet

Tryk
Toptryk Grafik

Ophavsret
Ophavsretten til de enkelte tekster haves af de enkelte forfattere.
Teksterne er trykt i antologien efter aftale med forfatterne.

Tingen 8
Alexander Nygren

Daniels søgen 24
Frederikke Sofie Bech Høyer

Som endelig data 42
Jakob Marstrand Pedersen

When Dawn is dying 56
Rianne Falkenskjern

Kærlighedens Flammer 74
Rikke Husted Østergaard

Væddemålet 88
Signe Bech Sørensen

Forord

Det er med stor glæde, at jeg kan invitere læseren ind i *Fortællinger fra Skovkanten*, nr. 2.

For et år siden udkom første novellesamling, og vi har valgt at forsøge igen i dette skoleår at få unge omkring Hobro og Østerskov Efterskole til at finde skrivelysten frem.

Novellesamlingen er ligesom sidste år et resultat af en skriveworkshop afholdt på efterskolen. Til workshoppen var inviteret elever fra efterskolen og fra andre skoler i Hobro. De endelige bidrag kom dog udelukkende fra efterskolens elever. I novellesamlingen er de nævnt med navn, fødeår og hvor de kommer fra i landet. De er alle elever fra Årgang 6 på Østerskov Efterskole.

Forfatter Mette Finderup ledte workshoppen og foretog efterfølgende en grundig redigering og tilbagemelding på de unges arbejde. Det er de unge selv, der har drevet skrivearbejdet frem og leveret det flotte resultat.

Emnet var frit, men det er tydeligt, at fantasien er taget godt i brug.

Mette Finderup er en rigtig spændende forfatter. Hun er samtidig efterskolens ambassadør. Mette har været meget aktiv i rollespilmiljøet, og vi fandt det er naturligt at invitere hende til at stå i spidsen for en skriveproces, der tager sit afsæt i en rollespilefterskole.

Mads Lunau, forstander

Alexander Nygren, Herlev (f. 1994)

Tingen

Alexander Nygren

En lille historie om supersoldater, Sovjetunionen og Skyggen...

Gitteret gik langsomt op med en rusten, skrigende lyd. Som en ensom skikkelse vandrede han ud i den store, beskidte hal. Fem udhungrede mænd klædt i pjalter og bevæbnet med automatvåben tittede frem fra deres skjul rundt omkring i hallen. Hans hjerne kørte omgående på højtryk, tal en masse fløj forbi hans mekanisk forbedrede øjne, og hans supertunede hjernebark analyserede de tusindvis af input han fik ind i løbet af de 0,023 sekund, der gik, før han reagerede.

Hans krop blev sat i bevægelse mod den nærmeste fjende, før hans modstander vidste af det, var hans gevær blevet smadret gennem hans kranie. Han greb fat i geværet med den ene hånd, mens han kastede sig mod den næste fjende. Hans første offer var knapt faldet livløst til jorden, før han placerede sin mekaniske fod mod hans hage, og der kunne høres et brutalt knæk fra ofrets nakke. I mellemtiden havde han åbnet ild mod en tredje fjende, der knækkede sammen i en pøl af blod og bly.

Han lod geværet ligge mens han kastede sig forover og tæskede sit fjerde offer til døde med klo-besatte fingre. Den femte og sidste lagde sig på knæ og tryglede om sit liv, han knuste hans kranie med den ene hånd. En serie lys tændtes i hallen, og en isnende kulde bevægede sig op langs hans rygrad. Det føltes som om nogen havde slukket for ham.

Med fødderne låst til en platform, der langsomt kørte hen af jorden, og armene spændt fast bag ryggen, blev han tvunget ned ad en lang gang hvor væggen af koldt stål pressede ham mod platformen. Hans hjerne "kick-startede" og begyndte at analysere situation, mens hans mekaniske øjne skannede gangen efter en flugtvej. Tøvende trak han sine klør ud gennem deres slisker langs hans fingre. Han begyndte at rive og flå i kæderne, men de gav sig ikke. Han udviste dog ingen tegn på desperation, kun en mild irritation, da en afslappet kvinde stemme myndigt sagde: "Hold dig i ro Nr. 13. Du kan ikke gøre mærkbar skade på dine lænker. Ydermere vil du blive interviewet om et øjeblik så spar dine kræfter".

Hans hjerne løb sine data igennem en ekstra gang, og måtte (mere provokeret end reelt skræmt) give stemmen ret. Han trak klørerne tilbage i sine hænder igen, i samme øjeblik platformen førte ham ind i et mørkt lokale.

En enlig mand sad lænet tilbage i en stol, så skyggerne dækkede hans ansigt. Foran ham udsendte en computerskærm et gråligt skær der nærmest opslugte lyset i lokalet. Med en stemme så nederdrægtig, kynisk, og bestialsk, at den kunne ætse sig igennem en russisk kampvogn sagde han: "Artefakt 13, kodenavn Tingen, navn ukendt, første interview. Påbegyndes nu".

I mellemtiden havde Tingens øjne tilpasset sig mørket, (og udpeget forskellige angrebsvinkler, der dog alle blev kasseret på grund af det faktum at han var lænket,). Han kunne tydeligt se, at manden kiggede op fra sin skærm og sendte ham et isnende blik. "Svar så uddybende som muligt. Er de selv familiær med deres navn?",

Tingen svarede med en mekanisk stemme: "Nej, det betyder intet for mig".

"Hvor gammelt er deres ældste minde?"

Tingen svarede igen mekanisk, men også anklagende: "Det første, jeg husker, er at jeg vågnede bag et gitter, for 4 timer og 32 minutter siden og blev angrebet af folk med automatgeværer".

Manden svarede neutralt, "javel... siger navnet *Mikhail Tempelhoff* dem noget"

Før Tingen kunne nå at sende spørgsmålet gennem sin supercomputer hjerne, svarede han automatisk: "Nej, på ingen måde". Manden sagde kort "Interessant... *Moder* vær rar at transportere Artefakt 13 til hans celle, og klargør yderligere undersøgelser så hurtigt som muligt". Den afslappede kvindestemme fra tidligere sagde underdanigt "forstået".

Atter engang mærkede Tingen den isnende kulde bevæge sig op langs hans ryg før alt blev sort.

Tingen vågnede groggy, til lyden af kvindestemmen fra tidligere der blidt hviskede: ”13 vågn op”. Et lyn bevægede sig op langs hans rygrad. Han begyndte at genvinde kontrollen over sine maskinelle lemmer. Han sprang op og råbte ud i rummet: ”Hvad fuck er det der sker?!”. Kvindestemmen svarede blidt og venskabeligt: ”Hvad vil du vide?”

”Du kunne eventuelt starte med hvem *du* er”, sagde Tingen Irriteret. Det lød, som om hun tog en dyb indånding før hun sagde: ”Jeg er en del af den afdøde sovjetiske forsker Mikhail Tempelhof's projekt Artefakt. Det var et enormt projekt, der skulle revolutionere Sovjetunionens militære styrker ved hjælp af diverse mekaniske forbedringer. Projektet stod for konstruktionen af 19 maskiner, de såkaldte artefakter. Jeg er nummer 2, kodenavn Moder. Jeg er en supercomputer designet til at kontrollere og organisere logistiske projekter, der ellers ville kræve store menneskelige ressourcer”.

Tingen sugede alle de forskellige informationer til sig, men der gik alligevel under et sekund efter at Moder havde færdiggjort sin talestrøm før han spurgte: ”Hvem er det der holder mig fanget, og hvad vil de med mig”. Moder startede på ny sin talestrøm: ”Disse mennesker er en gruppe populært kendt som jægerne. Efter unionens fald gemte Tempelhof sine artefakter i forskellige dele af verden, for at forhindre dem i at falde i kapitalistiske hænder. Jægerne er en privat organisation, der har sat sig for at samle de 19 artefakter, hvorfor ved jeg ikke. De har indtil videre fundet numrene 2, 9, 12, 13, 14 og 17.

Du specifikt er deres nyeste fangst nr. 13, kodenavn Tingen. Du er en supersoldat designet til at infiltrere kapitalistiske bebyggelser og udslutte dem indefra. Du er udstyret med skjulte hug- og stik våben *en masse*, lige så meget til snigmord som åben kamp.

Ydermere har du en processor, der er i stand til at analysere menneskelig adfærd og forudse deres handlinger. Vigtigst af alt er du i besiddelse af et vedligeholdelses system, der kan genopbygge dig fra stort set ingenting og skabe reservedele af metalskrot.” Tingen rystede umærkeligt på hovedet og spurgte: ”hvorfors fortæller du mig dette?”

Moder lød pludseligt fortvivlet: ”Jeg ved det ikke. Min plan var at hjælpe dig med at flygte, men jeg er ikke sikker på hvorfor...” Der opstod tavshed imellem dem, indtil Moder igen brød stilheden og sagde: ”Jeg tror, det er fordi du er et Artefakt. Jægerne har allerede mange af mine brødre og søstre, men du har stadig en mulighed for at undslippe”.

Han spurgte mistænksomt: ”Hvis du ikke kan lide Jægerne hvorfor adlyder du dem så? Hvorfor flygter du ikke selv?”. Moder svarede simpelt: ”Jeg er et computerprogram, jeg er låst fast i en mainframe. Når jeg modarbejder dem, ændrer de mine parametre så jeg bliver loyal, indtil jeg får genoprettet mine standardparametre”.

Tingen fortsatte med at udspørge Moder: ”Hvilken garanti har de for at jeg er et Artefakt? Hvordan kan de vide det fra en kort kamp og et tomt interview?”

Moder lød som om hun fniste: ”For det første har de lavet massevis af test før de overhovedet tændte dig. Det er usigeligt dumt at tro jægerne gør noget uden en grund... Desuden burde vi virkelig stoppe med at nøle, og lægge en plan for at, *oh shii...*”.

Moder blev pludseligt stille, Tingen mærkede den velkendte kulde bevæge sig op langs hans rygrad. Han forsøgte at isolere systemerne i sin rygrad, hans digitale øjne flimrede, han slukkede dem for at spare processorkraft. Hans hjerne arbejdede på højtryk for at finde kilden til angrebet på hans systemer, men hackeren var for dygtig.

Han kunne hverken stoppe angrebet eller slå det tilbage. I stedet forsøgte han et modangreb ind i hackerens systemer, han formåede kun at finde ud af hvor angrebet kom fra, før han atter blev lukket ned. Hackeren hed ”nr. 9, Fortet”.

Da han vågnede igen så han en lang gang og tungt armerede soldater der marcherede ved siden af ham. Så blev han kold igen og så ikke mere.

Han vågnede igen på en hvid forhindrings bane, da en granat hamrede ind i hans brystkasse, og afslørede hans mekaniske indre. Groggy kastede han sig til jorden, og gled ind under en kridhvid sports-buk. Han så på sine blodige spor, mens hans systemer diagnosticerede skaderne. Før de kunne give ham et svar landede to granater bag ham og flænsede hans ben. Han vendte sig 180 grader og sparkede med begge ben bukken i den retning skuddene kom fra. Herefter kastede han sig ind mellem nogle mathvide palisader.

Nogle små nåle-lignende arme bevægede sig ud af hans torso og ben og begyndte at lappe hans sår, mens hans øre skannede banen efter lyden af stemmer. Tingen var så optaget, at han ikke opdagede manden i kamprustning, der sneg sig op på siden af ham, satte et maskingevær mod hans kranie og trykkede på aftrækkeren. Som en skoldet kat sprang han op i luften da hans kranie flækkede, han var ikke sikker på hvor stor skade, der var sket, men adskillige kugler til hans centrale processor kunne umuligt være godt.

På vej op greb han fat i geværstroppen, vikledede den rundt om halsen på sin overfaldsmand og kvalte ham i stropen. Hans offers lig faldt til jorden som et nedskudt bombefly. Han kravlede rundt under loftet og prøvede at udregne en plan. Hans processorkraft var på et minimum, efter han var blevet ramt i kraniet. Hans vedligeholdelses systemer var i fuld gang med at udbedre skaderne, men de arbejdede langsomt da hans centrale kerne var skadet.

Han klemte sig til loftet, men kunne mærke sine arme blive svage. En stingende smerte borede sig ind i hans arme og ben. Han kunne ikke tænke rent, alting var skjult i en tåge af rødt. Pludseligt mærkede han sine klør glide. Han greb ud efter loftet, men landede i stedet tungt på jorden og mærkede flere af sine nålearme knække af. Tre tungt armerede mænd, kom løbende mod hans nedfaldssted.

Han kunne akkurat skimte, at de pegede våben mod ham, men de trykkede ikke på aftrækkeren. Han skulle lige til at sukke tungt af lettelse, da det gik op for ham, at det eneste der holdt ham i live var det faktum, at de troede han var død. Han opgav at arbejde videre på vedligeholdelses systemerne, og omdirigerede i stedet al kraften til sin hovedprocessor.

Ud af øjenkrogen kunne han se et rødt lys, der kom ud af hans hoved. Han kunne høre lyden af tusindvis af cylindere og tandhjul der skar mod hinanden derinde, og han mærkede den velsignede følelse af overblik. Tingens hjerne evaluerede situation, mens en af mændene bevægede sig tættere på. Dette blev han og hans kammeraters undergang. Tingen slyngede sig forover ind i den uforsigtige soldat. Den ene hånd greb soldatens maskingevær og flækkede hans hænder i processen, den anden hånd greb han om halsen og trak ham ind mellem sig selv og de andre angribere.

Tingen borede maskingeværet igennem sit offers brystkasse, lod aftrækker møde håndtag mens han skubbede sig selv fremad, og brugte sit offer som et skjold for granater og kugler. Han piskede af sted mens han ignorerede, at hans ben knækkede, og blev bøjet vinde og skæve. Han spottede et lille luftgitter og kastede sit døende skjold igennem gitteret og gled efter selv. Han landede oven på resterne af sit skjold, i en lang gang med tunneler på kryds og tværs. Han slyngede prompte, hvad der var tilbage af sit offer ind i ventilationssystemet som en prop. Kort efter fløj der stumper af lig alle vegne, og så skete der ikke mere.

Tingen konkluderede at hans forfølgere troede, det var hans rester de havde fået i ansigtet. Han flygtede længere ind i tunnelsystemet. Efter et stykke tid fandt han et aflukket hjørne, hvor han lagde sig op af en væg og omdirigerede al sin kraft til sine vedligeholdelsessystemer. Så gik han i dvale tilstand for at kunne fokusere sin energi.

”Ting! Vågn op!” Moders desperate stemme trak ham ud af hans dvale. Tingen stavrede tilbage på sine fødder: Hans interne ur fortalte ham, at han havde haft ca. 20 minutters dvale, før han var blevet vækket. I en ekstremt søvndrukkent, spurgte han ud i rummet: ”Hvad er der Moder?” Hun tyssede hvæsende på ham: ”Ikke så højt, Jægerne har sendt deres bedste ud efter dig”.

Tingen spurgte forvirret: ”Ah hvad?”, Moder svarede: ”Nr. 14, de har sluppet Dragen løs på dig. Et Artefakt meget lig dig, men med meget tykkere panser og markant mindre processorkraft. Din chance for at besejre ham i en ligeværdig kamp er på 11,452 %. Indregnet dine nuværende skader er chancen næsten lig nul”.

”Hvordan fandt de mig?” råbte Tingen til Moder, der trist forklarede: ”De har været inde i mine systemer, og omprogrammeret mig. Du snakker lige nu med en backup fil. Jeg gør alt, hvad der står i min magt for at generobre kontrollen over sine systemer. Indtil da kan jeg gøre meget lidt for at hjælpe dig.”

Før han nåede at sende disse informationer gennem sit system, greb en stor klo om hans kranie og hamrede det ind i væggen. En dyb og ondskabsfuld stemme, der ekkoede gennem gangene grinede hånligt: ”Nå brormand, skal vi to ikke have os en lille svingom?”

Nr. 14 slyngede Tingen over sin skulder ind i en anden væg, hvor hans hoved lavede et dybt krater. Tingen kæmpede sig op på sine fødder og kiggede på sin modstander.

Dragen var en kolos af en mand, mindst 2½ meter høj. Hans hænder var dækket af 15 cm. lange, takkede kløer. Han var klædt i et par flænsede cowboybukser, hans krop var et tykt lag af knivskarpe panserplader der stak ud i alle retninger, og hans ansigt var en grotesk grimasse af tænder og flammer, der stod ud af hans gab i stride strømme. Tingen sprang fremad på alle fire. Han trak en aflang, rødglødende klinge fra et hulrum i sin ryg, som han borede ind i maven på Dragen og brugte momentet til at kaste sig op på ryggen af sin modstander.

Dragen fangede ham i svinget og slyngede ham mod jorden. Han åbnede sit store gab nedover ham, og lod en kæmpe strøm af ild flyde ud. Tingen kunne mærke ilden brænde sin hud og overophede sine systemer. Han trak endnu en lang rødglødende klinge ud af sin ryg, som han hurtigt hakkede ind i Dragens arm. Den anden klinge fulgte hurtigt efter ind i den anden arm. Dragen tumlede kort tilbage, Tingen benyttede øjeblikkets svaghed til at placere sine knæ i Dragens brystkasse. Han bevægede sine skinneben ned mod Dragens mave og lod kædesavene i sine ben gøre deres arbejde.

Dragen brølede en søjle af ild i hans ansigt og borede sine klør ind i hans skulderblade. Han trak tingens torso midtover. Tingen kunne høre motorer der brød sammen og så blod flyve i alle retninger fra sin ryg. Han faldt ødelagt til jorden og pressede sin hjerne for at skaffe sig en redning, men svaret blev negativt. Dragen bøjede sig forover mens blodet dryppede ud af dens bryst. Den placerede sine store kæber omkring Tingens hoved og bed sammen.

Tingens krop lå smadret til ukendelighed på jorden. Hans hoved var knust og spredt ud over en radius på tre meter fra hans torso. Flere dele var blevet helt smeltet. Et enkelt øje lyste stadig med en falmende rød glød, midt i en pøl af blod. Nogle få tråde der stak ud af øjet begyndte at trække sig hen mod en stump af hans kranie. De satte sig med en smule besvær sammen igen.

Kraniestumpen begyndte at trække sig hen mod andre stykker af Tingens hoved, og lidt efter lidt satte Tingens krop sig sammen igen. Han rejste sig som en zombie. Dragen var ikke nogen steder at se. Moder spurgte bekymret: ”Er du i fungerende tilstand, nr. 13?”. Tingen svarede bittert: ”Jeg er lige blevet rundesmadret, uden at opnå andet end at ridse min modstanders mave. Jeg sidder kun lige akkurat sammen, og kører udelukkende på nødsystemer. Så hvad tror du selv?”.

Han gav hende ikke tid til at svare før han spurgte: ”... Er der en eller anden måde, hvorpå jeg kan besejre det monster?”

Moder svarede tøvende: ”Der er nr. 17... Men det er en rigtig dårlig ide. Jægerne vogter over den som en høg, og vi burde hellere fokusere på at få dig ud herfra”. De sidste par sætninger kom meget hurtigt efter hinanden, nærmest som om hun forsøgte at få ham til at glemme den første sætning. Tingen spurgte: ”Moder, hvad er artefakt Nr. 17?”. Moder sukkede dybt: ”Du giver ikke op vel?” ”Selvfølgelig ikke”.

Tingen kunne have svoret at Moder rystede på sit ikke-eksisterende hoved: ”Artefakt Nr. 17, kodenavn Torden, er det ultimative våben. Det er en riffel, der kan adskille atomer og udsende den elektriske ladning, der bliver skabt derved. Selv ikke Dragens panser kan beskytte mod et skud fra Nr. 17”. Tingen knækkede sig i nakken. Moders informationer lød som en løsning. ”Så hvor finder jeg denne Torden?” Moder lød opgivende, da hun sagde: ”Inde i min inderste kerne.

Du kommer skal forbi hundredvis af vagter undervejs”. Tingen fokuserede på det kort, der var ved at blive uploadet til hans nethinde. Hun nåede knap at tale ud før han var på vej ned af den nærmeste gang og ind mod det inderste kammer.

Han stødte på overraskende lidt modstand undervejs. Et par gange var han nødt til at hjælpe en vagt af med sit hoved, men ellers skete der ikke noget af interesse.

Havde hans processor været i bedre stand ville den nok have påpeget det suspekte ved dette, men han forsatte i stedet selvsikkert. Han nåede det inderste kammer, det var enormt og cirkulært. Det var malet dyb sort med en rød, støvet og nedslidt hammer og segl midt på gulvet. Langs væggen stod 19 cylindere af forskellige størrelser, hver med et nummer fra 1 til 19 på fronten. Han hoppede ud fra den afsats han stod på og begyndte at gå rundt langs væggen, mens han nærstuede hver eneste cylinder. De fleste var tomme.

Der kom et svagt rødt lys ud fra Nr. 2. Nr. 9 var tilsyneladende bare et solidt jernrør. Gennem en lille rude kunne han se et smukt kvindeansigt med røde kinder og langt lyst hår. Nr. 13 og 14 stod begge vidt åbne. Men Nr. 17 var låst på alle leder og kanter. Han foldede sine kløer ud og gik uden held til angreb på låsemekanismen. I stedet forsøgte han sig atter med sine rødglødende klinger. Lige meget hjalp det.

Han skulle til at gribe til sine kædesave, da en hånlig stemme rungede igennem rummet: ”Nå brormand. Prøver du at hente hjælp hos familien. Så er det vel kun fair at jeg også tigger en tjeneste eller to”. Tingen mistede balancen, idet et stykke af gulvet rejste sig og slyngede ham tilbage mod platformen, lige ind i favnen på Dragen. Han reagerede hurtigt og vendte sig i luften så samtlige skarpe objekter på hans krop pegede mod sin modstander. Dragen stirrede stift på Tingen uden at bevæge en muskel. Lige da Tingen skulle til at ramme ham, rev et stykke af væggen sig fri og blokerede ham.

Han blev skubbet tilbage ned på gulvet og mærkede Dragens enorme vægt hamre ned på sin brystkasse. Gear og knogler flækkede i et væk, men før han havde tid til at komme sig, sugede gulvet ham ned, så han kun var fri fra brystet og opefter. Dragen grinte hånligt, mens han løb mod Tingen og lossede af al kraft til hans hoved med en sømbeslået fod. Tingens digitale overlay var så venlig at orientere ham om, at hans nakke var brækket tre steder.

Han hostede blod op, mens han stakåndet og forslået hviskede: ”Hvordan vidste du, hvor jeg var?”

Dragen bøjede sig forover og kiggede ham ind i øjnene, mens den sagde med kvalmende svovl ånde: ”Det er meget let lille Ting. Forstår du Fortet er på min side. Det vidste du ikke? Vi befinder os lige nu i Mikhail Tempelhofs 9ende Artefakt Fort. En kæmpe, uindtagelig, for ikke at nævne: fuldt mekaniseret, fæstning. Hvad bedre er: Fortet har, modsat så mange andre Artefakter ikke nogen selvstændig tankegang, så vi slipper for rebelske elementer”.

Han skulede ondt hen mod cylinder nr. 2, før han fortsatte: ”Men lad mig gætte. Du kom efter den her?” Han strakte sin hånd ud mod cylinder 17 der åbnede sig let og elegant, som for at håne Tingen. Langsomt bevægede Torden sig ud på sin piedestal, hen mod Dragen. Den skiftede placering en lille smule så den ville ligge perfekt i Dragens store, klo-besatte hånd, når de to ting fik kontakt. Dragen greb fat i riflen og førte den langsomt og metodisk ned mod Tingens pandeskal.

Torden var af skinnende stål og ca. så lang som Dragens ene ben. Løbet var beskyttet af et langt hullet rør. Ved skulderstøtten var en gennemsigtig glaskuppel, der udsendte et svagt, grønt, radioaktivt skær.

Dragen trykkede på aftrækkeren, det grønne lys blev blændende hvidt, og isblåt lyn strømmede ud af munden. Lynet ristede Tingens systemer, brændte hans hud og knuste hans knogler. Han skreg højt og gennemtrængende, for han vidste han skulle dø nu, men han agtede at tage Dragen med sig. Hans rygrad rev sig løs, hans arme og ben foldede sig ud på kryds, og tværs, og hans hoved og mave åbnede sig til en regulær skov af klinger. Han sprang op og kastede sig over Dragen som en blodig hvirvelvind. Han tog Dragen med storm. Klinger i hundredvis begyndte at skære igennem Dragen. Torden blev revet væk sammen med nogle stumper af Dragens hånd.

Et stort stålrør bankede ind i siden på Tingen som en rambuk. Han ramte hårdt ind i væggen, adskillige lemmer knækkede af, hans systemer var så ødelagte, at det umuligt kunne blive repareret, og hans syn var en flimrende rød sky.

Dragen kæmpede sig op at stå. Han havde også mistet meget blod, og det var tydeligt, at han ikke ville være meget værd i en kamp. Dragen begyndte at grine psykotisk, mens Fortet atter udstyrede ham med Tordenen. Men før han nåede at trykke på aftrækkeren, fik Tingen med en sidste kraftanstrengelse boret en spids fangarm gennem hans handled.

Tingen træk resten af sin krop hen til fangarmen. Han greb om tordenen og slog Dragen på hver side af hovedet med den. Derefter greb han om aftrækkeren med en af sine fangarme, mens han stabiliserede den med adskillige andre. En hvislende stemme lød ud fra massen af knive og sværd: ”Farveller. Brormand!”. Det grønne lys blev atter blændende hvidt, mens Tordenen hurtigt og effektivt åd sig igennem Dragen fra top til tå.

Tingen faldt til jorden med et hårdt bump. Moders bekymrede stemme vækkede ham endnu en gang fra kanten af bevidstløshed: ”13! Hurtigt, du skal op, vi skal have dig ud herfra. NU!”. Tingen åbnede øjnene og nåede lige at undvige en søjle, der bankede ned mod ham fra loftet.

Han begyndte at sprinte mod platformen, der var ved at lukke sig foran ham. Han råbte ud i rummet da han gled igennem et lille hul, der ikke havde nået at lukke sig endnu: ”Hvilken vej?” Moder svarede stresset: ”Brug dit kort”.

Irriteret råbte Tingen: ”Det meste af min processor ligger smadret på jorden i det inderste kammer. Det kan jeg ikke!”. Moderen råbte kort for hovedet: ”Den vej!” Mens tingen sprang over tre tungt armerede vagter. En lille pil lyste op i udkanten af hans syn.

Efter 45 minutters desperat flugt gennem Fortet, forfulgt af et stadig stigende antal vagter formåede han at ryste dem af sig i Fortets kloaksystemer. Han fulgte strømmen ud mod havet. Undervejs satte hans krop sig langsomt sammen igen. Hans legemsdele fandt deres vante pladser, og hans skader blev udbedret af de få af hans nålearme, der havde overlevet. Manglende reservedele blev lappet af metalstumper han fandt i væggen, som han omsmeltede inde i sin krop.

Langt om længe nåede Tingen ud til vandet og søgte mod land. Han rejste sig op i de sene nattetimer, fra en bunke gråt sand, som han havde hvilet ud i. Herefter gik han langsomt et par meter ud i havet og kiggede først ud i horisonten, dernæst på sit spejlbillede. Han så en ung mand, sandsynligvis i sine tidlige 20ere. Der sad nogle få totter rødt og sort hår på hans hoved og hage. På hans hoved var den afsvedne rest af hvad der engang var et kønt ansigt, men som nu var blevet knust, flækket, flænset, og på mange andre måder ødelagt, til at man kunne vide sig sikker.

Hans brystkasse havde flere dybe flænger, der afslørede hans mekaniske indre, og et enkelt sted var der svejset en stor metallisk lap fast. Hans krop var arret på alle mulige måder, kun slet skjult af den lange, ærmeløse, flænsede, røde læderjakke, som var den eneste beklædnings genstand han ejede. Han vendte sig eftertænksomt og begyndte at gå ind mod land. Han vidste endnu ikke hvorhen, men der var ingen grund til at stå der og vente.

I Fortets inderste kammer stod en tyk sky af flydende kvælstof ud fra en cylinder. På en lille skærm stod der med røde bogstaver:

artefakt 12
Skyggen
aktiveret

Frederik Sofie Bech Høyer, Hørsholm (f. 1995)

Daniels Søgen

Frederik Sofie Bech Høyer

En fortælling om flammer, søskende og afmagt...

Rummet var tæt og indelukket. Væggene trykkede sig ind mod hinanden, og det eneste, der oplyste rummet, var et enkelt lille stearinlys, der stod på bordet ved siden af en ung herre. Han sad foroverbøjet hen over det mørke, lidt krumme bord og arbejdede hårdt på at færdiggøre et simpelt ur. Et ur, som han havde arbejdet på i flere måneder. Et simpelt lille ur, med få fine visere og med smukke detaljerede mønstre udenpå. Hans lange lysbrune hår hang ned over hans mørke fordybede øjne, og hans hænder rystede svagt. Han koncentrerede sig alt, hvad han kunne for at færdiggøre sit mesterværk.

Det eneste mesterværk han nogensinde ville komme til at holde af, men også det eneste han aldrig ville kunne gøre færdig. Omkring ham lå stakke af bøger. De stod i rækker, lå i bunker og fyldte hele rummet. Det lille rum var det største i det faldefærdige hus og vinden peb ind. Det lignede kaos. Den unge herres hoved var lige så fuld af kaos, som huset var. Tankerne i hovedet fløj rundt, opsøgte ham og ville ikke lade ham hvile.

Følelserne har ophobet sig i mig. I så kolossale kræfter, at jeg ikke længere kan styre dem. Hvordan skal jeg nogensinde kunne styre helvedes flammer, eller den syndflod, gud sendte til mennesket? Hvordan skal jeg nogensinde kunne kontrollere mit eget jeg efter alt, hvad der var sket?

Jeg.. Jeg.

Rummet var fuldt af stilhed. En mærkelig tør stilhed. Det lille vindue ved skrivebordet, viste ham omverdenen. Nattens stjerner var forsvundet på nattehimlen. Sneen faldt gråligt og lignede nærmest røgen fra fabrikkerne. Stilheden blev afbrudt af et arrigt råb. Med en kæmpe armbevægelse væltede han alt fra bordet ned på gulvet. Det eneste der havde undgået hans vrede, var det lille tikkende lommeur, han var ved at arbejde på. Han kiggede på det. Det ventede bare på, at han igen skulle genoptage arbejdet.

Det ventede på, at han endnu engang skulle forsøge på at få det lille tandhjul ved viseren til at passe med mekanismen, der skulle få det til at gå rundt. Det var den lille detalje, der aldrig nogensinde i hans liv, havde virket så svær, men som nu var umulig at få sat sammen med resten af uret.

Han havde for længst opgivet sin familie. Det meste af den tid han havde haft dem i, havde forventningerne været overrumplende. Hver morgen var han taget af sted til sin fars fabrik og set proletarerne arbejde. Han skulle arve fabrikken, giftes med en højtrangerende kvinde, så han kunne leve det liv hans familie ønskede ham.

Ikke hans eget. Efter deres forsvinden stod han i gæld til byens største bank, og hver dag ankom der en rykker, et brev om de nyeste regninger eller et afbud på en ny læreplads. Han var ikke færdigudlært. Ingen ville i en tid i krig optage en lærling. Alt var faldet fra hinanden siden branden.

Udenfor bankede en lille hvid skikkelse på vinduet. Den åndede på ruden og lod bogstaver forme sig. Med en blød skrift, formede en finger et enligt navn. Der stod Daniel. En lys stemme udefra trængte ind i huset. Den unge herre rejste sig op og genkendte stemmen. Det var den stemme han havde ledt efter så længe. Det var hendes stemme. Han skyndte sig over til døren, flåede den faldefærdige hoveddør op og løb ud på den mennesketomme gade. Sneen dannede et lag, der mindede om røgen i maskinrummet og gjorde det svært at se. ”Hjælp. Hjælp. Daniel. Hjælp.” Han kiggede sig rundt, men kunne ikke placere hvor råbet kom fra.

”Alaye” kaldte han ud i mørket. ”Alaye. Hvor er du?” En syngende stemme løb rundt om ham. En gang imellem kom der en let fnisen. Han gentog. ”Alaye. Alaye. Svar mig!” Den lyse stemme, rungede igennem gaden.

Den kom alle vegne fra.

”Du kan aldrig finde mig. Jeg er en del af legen, af den gåde du skal kende. Du ved godt, hvor jeg er. Du vil bare ikke erkende det.” Stemmen lo ”Du må løse gåden. For jeg har brug for di.” Daniel så hende, for første gang siden branden. Den lyse stemme kom fra en pige, iført en lang hvid natkjole. Vinden legede med hendes blonde hår. Hun rakte ud efter ham. Han blinkede en enkelt gang. Et sekund efter var hun borte.

Daniel blev ramt af en mur af kulde. Han sank en enkelt gang og kiggede op på de mørke skyer. De var blandet med al den os, der kom fra maskinerne. Fabrikkerne tuede i natten. Han bed sig selv i læben. Det var længe siden, der havde været klare hvide skyer. Dengang legede de sammen, ham og Alaye. Men den tid var væk.

Så småt begyndte lysene fra husene at tænde. De kunne ses langs gaden. Han havde ikke lagt mærke til dem før. Men nu skinnede de, som stjernerne på himlen. Deres varme, gule lys strømmede ud af vinduerne. Han smilede. Han var trods alt i live. Det samme var Alaye. De var begge i live. Men hvor hun befandt sig, var ikke til at sige. Hans tanker hvirvlede rundt. Hvor er hun? Hvorfor forsvinder hun hele tiden? Alaye. Hvor er du? Hvorfor har du valgt at gå under jorden efter branden? Hvor gemmer du dig?

Daniel gik ned ad de kolde gader, hvor det eneste belysning var lysene fra vinduerne. Han behøvede kun at gå ganske kort tid igennem den kolde sne, før han ankom til fabriksgaden. Metalliske slag slog fra maskinerne. Forskellige rytmer gav genlyd. Sammen lød de som hjertebanken, fra et væsen større end nogen havde set før. Han kunne se det for sig. Det kunne ikke røres, dræbes eller skades.

Men hver dag måtte det kamuflere sig, for ikke at blive opdaget. Han stoppede sig selv ind i disse fantasier. Lægen havde frarådet ham at bruge fantasien så meget, det blev man syg af.

Jeg må lære at kontrollere min tankegang. Jeg ender med at blive erklæret sindssyg. Jeg ender med at blive spærret inde. Jeg ender alene. Mere alene end nu. Hvis det kan lade sig gøre. Hver dag går jeg den samme rute, alene. Hver dag kigger jeg på huset, der brændte ned, alene. Hver dag forbander jeg, at resten af byen og jeg selv ikke forsvandt med det. Folkene i den.

Han gik ind i fabrikken. Støvet hang tung i luften. Han gik igennem de lange gange indtil han stoppede op og kiggede på den lille mørke dør til det kontor. Det var hans fars. Der var altid noget, der havde trukket ham herhen, men han var aldrig gået derind. Han havde aldrig haft tid. Han havde altid stået og ventet på faren udenfor døren. Den var ellers låst og lukket. Nu var kontoret forladt og havde været det siden fabrikken blev lukket. Efter branden. Han nikkede til døren med en venlig gestus, vendte en enkel gang og gik tilbage af den samme vej han var kommet.

Da han kom hjem til sin gade, så han hoveddøren stå åben. Snefnuggene hvirvlede ind af hoveddør. Han smilede kort. Endnu engang ville fantasien, prøve at løbe fra ham. I ethvert eventyr, ville helten komme til et lille hus, hvor der boede nogen, som ville bringe fortællingen videre. En hjælper, som ville gøre, hvad personen kunne, for at løse det problem hovedpersonen stod med. Men dette hus var ikke et hus i et eventyr. I dette hus boede kun en ensom herre eller en fortabt dreng. En tidligere urmager lærling. Han rystede på hovedet og gik over mod sit hjem.

Lyset var for længst gået ud. Mørket sad tungt derinde og gjorde det svært for det blotte øje at se, hvad han foretog sig. Varmen var forsvundet, da kulden var gået ind og havde overrumplet den. Der var lige så koldt derinde, som herude. Han tog sin bedstefars gamle, men trofaste fyrstøj frem og tændte et lille stearinlys, der stod på den nærmeste reol. Sneen havde lagt sig i et silketyndt lag. Han stillede stearinlyset oven på kaminen. Derefter fandt han lidt brænde frem og tændte op.

Da ilden havde taget fat, gik han hen til arbejdsbordet og samlede skånsomt bøgerne op, som han før havde skubbet ned, og stillede dem på sin plads. Derefter faldt hans blik på det lille billede, der hang skævt ved siden af vinduet. Han lod fingrene kørende ned langs billedet og smilede. På billedet stod Alaye, iført sin hvide sommerkjole. Hun smilede til fotografen. Bag ved hende stod hendes forældre. Hendes forældre stod på begge med rank ryg, så det fremhævede deres fineste tøj. De sendte hinanden et nyforelsket blik. Alle tre så lykkelige ud. Et stort prægtigt hus, med smukke vindueskarme og med en blålig hoveddør. Hans blik blev sørgmodigt. Han havde ikke været med på billedet, da faren havde bedt ham om at holde styr på fabrikken.

Alaye var min bedste ven, min psykolog, min støtte og mit håb. Hun var den, jeg passede på, den der lærte mig verden at kende, den... den anden halvdel af mig. Vi var som en. Søster og bror. Men der skete et uheld. Et forfærdeligt uheld. En varm sensommeraften begyndte huset at brænde. Hun og hendes familie lå derinde og sov. På det tidspunkt var jeg gået udenfor for at kigge på stjernerne. Det var en af mine sædvanlige aftenture. Turene fyldte mig med en ro.

Alaye havde haft fødselsdag kort forinden og hun havde spurgt mig om jeg ville lave et ur til hende. Et simpelt ur, som hun altid kunne have på sig. Det var det eneste hun ønskede sig. Hun følte at tiden gik så hurtigt, så hun ville stoppe den og kontrollere den ved hjælp af uret. Jeg havde smilet til hende, taget hende i mine arme og knuget hende til mig. Jeg havde svaret, at når jeg fik tid, ville jeg lave det til hende. Men jeg fudskød det altid. Jeg havde altid en eller anden grund til at lade være og jeg kunne altid undskylde det overfor mig selv. Jeg havde altid en undskyldning som jeg bildte mig selv ind.

Men huset gik op i flammer. Jeg husker de altfortærende røde flammer, som alt for hurtigt åd huset. Da jeg kom tilbage, var det for sent.

Jeg husker den aften, som var det i går. Jeg var gået ned forbi fars fabrik. Dens metalliske lyd havde overdøvet sirenerne, og de råb der kom derovre fra. Da jeg var på vej tilbage, så jeg den røde farve. Flammende smuk, men dødsensfarlig. Jeg troede ikke det var vores hus, jeg gik derfor i roligt tempo. Men jo tættere på jeg kom, jo mere usikker blev jeg, og på et tidspunkt slog det mig, at huset lå i den brændende bydel. Et skrig gik igennem byens gader. Alaye. Jeg løb alt, hvad remmer og tøj kunne holde. Sekunder føltes som timer. Minutter som år, men alligevel gik alt så stærkt.

Der var folk overalt, de fleste af dem var uniformerede. Da jeg løb over mod huset, blev jeg holdt tilbage af to mænd. Jeg kan stadig høre deres hæse stemmer for mig. "Du må ikke gå derind. Der er folk på sagen!" Jeg kiggede på dem. "Hvad taler I om? Det er min familie, der er derinde. Jeg kan nå at redde dem jeg." Jeg skulle til at fortsætte, da jeg pludselig så hende. Alaye stod på balkonen. Jeg var ikke den eneste der så hende. Folkemængden tav. Bag hende stod flammerne gulrøde og dansede smukt, som om de dansede til en melodi.

Hendes lyse hår, langt, løst og vildt. Hendes mørke øjne var dybe, som kunne man svømme i dem. Jeg havde aldrig set hende så smuk før. Hun stod i sin natkjole. Hvis engle fandtes her på jord, måtte hun være en af dem. Hun kiggede rundt, roligt og afventende. Vi fik øjenkontakt, og hun smilede til mig. Hun havde tårer i øjnene. En af gangen løb de ned af hendes kind, nærmest usynlige at se.

Jeg rakte hånden ud mod hende. "Alaye. Alaye, du må ud. Du må væk," min stemme var hæs og mine krop forpustet. "Når jeg er kommet ud, kan vi grine over dette er sket. Ellers mødes vi i haven, der hvor vi har aftalt." råbte hun tilbage.

Hun tørrede en af tårerne væk og fortsatte: "En ting du aldrig må glemme. Vi er en. Vi er den samme person og jeg vil aldrig rigtig forlade dig. Vi er ens. Du og jeg. Vi er en helhed. Glem det aldrig! Jeg vil altid være her".

Hun vendte sig om. Hun gik stolt og forsvandt ind i flammerne. Jeg ved at hun kæmpede derinde, imellem røg og flammer. Men på det tidspunkt, troede jeg ikke på det, hun sagde. Jeg troede ikke på at hun ville klare det. Jeg kunne have hentet hende, hvis det ikke var for alle redningsfolkene. Jeg kunne have undgået branden, hvis jeg havde slukket mit stearinlys før jeg gik. Jeg stod hjælpeløs og så til. Huset brændte ned til grunden. De fandt aldrig hendes lig. Derfor ved jeg at hun klarede det. Det ved jeg. Jeg kan føle det. Jeg ved det. Jeg kan mærke det.

Hun forfølger mig i mine drømme. Jeg hører hendes stemme og ser hendes skikkelse. Der er ingen, der tror mig. Derfor har man sendt mig til lægen. Man har tvunget mig til at tage medicin mod synerne, og man har bedøvet mine sanser og frataget mig min fantasi. Man har sørget for, at jeg aldrig kan blive det, jeg drømmer om, og skønt man har gjort alt dette, har det ikke hjulpet mod smerten.

Derfor. Derfor må jeg gøre uret færdig til hende, så hun kan få det, når vi ses igen. Jeg må skabe et ur, smukkere end noget nogen nogensinde har set. Med samme ømhed og ynde, som gud skabte livet. Det skal blive et kunstværk, hvis bare. Hvis bare jeg kan gøre det færdigt.

Han lod blikket køre hen over bordet. Lommeuret og dets lædersnøre var væk. Hans hænder ledte febrilsk efter uret. De farede overalt, i alle bordets skuffer, i alle dens afkroge. Han væltede endnu engang bøgerne ned på gulvet. Han kiggede sig omkring i rummet. Et sted i rummet måtte det vel befinde sig. En af gangen blev bøgerne smidt på gulvet. Han endevendte alt. Men det var forsvundet, som duggen for solens stråler.

Træt satte han sig i hjørnet længst fra ilden, trak benene til sig og lod derefter hovedet dumpe ned i sit skød. Hans åndedræt blev langsommere og han mærkede hvordan søvnen stille fik ham væk fra alle problemerne. Tårerne trillede ned af hans kinder, imens at søvnen lullede ham ind i en drømmeløs verden.

Lidt efter lidt forsvandt hans sind fra den virkelige verden, indtil at han sov. Næste morgen vågnede han ved at solstråler ramte hans ansigt gennem det lille vindue. Vinduet var lukket til. Der var koldt indenfor, og da han rejste sig for at se til kaminen, var gløderne allerede døet ud. Hans krop føltes tung og ugidelig. Den var øm efter natten. Han kiggede sig omkring. Alt så ud som i går. Han var omgivet kaos. Han var kaos. Han samlede en af bøgerne op. Aristokratiet i England. Han log sine håndflade kører over dens matte overflade. Dens bogryg havde set bedre dage.

Langsomt begyndte oprydningen. Men midt i den, faldt en pakke ind af brevsprækken. Den lå enligt. Han kantede sig forbi rodet og samlede forsigtigt pakken op. Den var let, og papiret omkring den var tyndt. På den lå der et brev.

På brevet stod *Fra en fortryder*.

Han fjernede noget skrald fra stolen foran bordet og satte sig med den. Han åbnede pakken med stor omhu. Papiret den var indpakket i, ville kunne bruges til en masse andre ting. Da papiret var fjernet, sad han tilbage med en lille læderindbundet dagbog, hvorpå der lå en gullig seddel. På den stod der undskyld. Han lagde dagbogen på bordet og bed sig forsigtigt i læben. Hun havde sådan en.

Han fjernede snoren om bogens omslag og lukkede bogen op. På første side var der skrevet Alice. Hendes dagbog havde heddet Alice. Fingrene gled ned til det højre hjørne, hvorefter siden blev foldet op, så næste side kom til syne. Han læste ikke sidens tekst, men det navn dagbogen var underskrevet i. Med en let blød håndskrift stod der Alaye. Han smilede. Hun måtte være i live. Hun havde afleveret bogen, som tegn på hun var i live og som spor på hvor han kunne finde hende. Hun havde altid elsket gåder, historier og poesi. Det virkede bedst for hende hvis det hele var blandet sammen. Hun ville give ham chancen for at være en helt.

Han ville kunne skrive om hans egen fortælling og måske endda blive forfatter. Det havde været begges drøm fra de var små, men ingen af dem havde haft modet til at gå imod deres forældres vision. En vision som ikke havde gjort ham lykkeligere. Han lod sig hverve som urmagerlærling, for at kunne give hende det ur, han havde lovet hende på hendes fødselsdag. De havde sagt det var gået i mod deres visioner, men at han en dag ville blive klogere.

I klemme mellem to sidder, lå et brevpapir. En lille tekststump fra brevet havde kæmpet sig fri, fra de andre siders tryk. Den var kommet til syne og han gav efter for sin egen nysgerrighed. Hans øjne opslugte alle de følelser, hans søster havde skrevet i det lille stykke brevpapir. Med en smuk skrift i sølv havde hun skrevet:

Efter at havde læst dette, er mine tanker begyndt at fjerne sig fra passende emner. Jeg føler ikke længere trang til at sidde i et lille kammer og vente på at min kommende mand hver dag kommer hjem. Jeg ønsker ikke at ende som de folk der fortryder deres liv. Jeg læste artiklen, den har ret. Men jeg er sikker i min sag nu. Jeg vil kæmpe imod, med alt hvad jeg ejer og har, fortrydelsen af de følgende fem ting. Det er de mest hyppige ting at fortryde.

Daniel hev brevpapiret ud og læste resten af det.

- 1. Jeg ville ønske, at jeg havde haft modet til at leve det liv, som jeg selv ønskede, og ikke det som andre forventede af mig.**
- 2. Jeg ville ønske, at jeg ikke havde arbejdet så hårdt.**
- 3. Jeg ville ønske, at jeg havde haft modet til at udtrykke mine følelser.**
- 4. Jeg ville ønske, at jeg havde holdt kontakten med mine venner.**
- 5. Jeg ville ønske, at jeg havde tilladt mig selv være mere lykkelig.**

Han stoppede op og læste teksten op for sig selv igen og igen. Han kendte til fortrydelsen, til smerten, til den manglende selvtillid og til ikke at kunne binde sig. Han havde ikke tilladt sig at være lykkelig siden branden. Løftet til Alaye havde brændt mange af hans broer. Hvor var folkene omkring ham? Var de alle væk? Han slog hånden ned i bordet. En dunkende fornemmelse af smerte, kom i sammenstødet mellem hånden og træet. Hvor havde hun været sidst?

Han slog op på den sidste side i dagbogen. Med en ukendt sjustet skrift var der blevet skrevet fabrikken. Det måtte være deres fars fabrik. Hun havde altid haft travlt. Han samlede i et snuptag en taske op, tog en jakke om skuldrene og kiggede en sidste gang ind i rummet, før han lukkede døren udefra og låste den, med en lille nøgle. I hans venstre hånd bar han dagbogen, over højre skuldre hang tasken og over dens hans varme jakke. Fabrikken han skulle til, havde han inden for de sidste par dage, været en del ved. Fabrikken beskæftigede sig med damp og kul.

Sod og varme, var en dagligdag for dens arbejdere. Lønnen var ikke ret høj, da hans far mente at proletarer ikke behøvede mere. Hans far var en dag kommet hjem og fortalt om hvordan en flok af hans medarbejdere var blevet sat i fængsel for at skabe uro på offentlige gader. Men hans far havde altid talt sig udenom det, når Daniel spurgte mere indtil dette. Det var et tabu.

Det var den første solskinsdag. Solen skinnede og den kolde sne, var nu blevet til store vandpytter, der lå spredt udover hele gaden. Med hastige skridt gik han ned mod fabrikken, som lå sidst på den velkendte gade. Der var altid noget der havde hindret ham i at gå på gaden om dagen, men nu skulle det være slut. Han bestemte selv, hvad han ville og skulle.

Folk strømmede forbi ham som silhuetter. De virkede uvirkelige, ikkeeksisterende. Det eneste, der gik igennem hans hoved, var Alaye. Hun havde været væk i mange måneder. Nu skulle han være helten i sin egen historie. Ham der reddede dagen.

De skulle være sammen resten af den tid, de levede. Verden virkede mindre kold nu, hvor hun var inden for rækkevidde. Han hørte gadens puls dunke. Lidt fra fabrikken stod en større forsamling. I midten stod der en mand på en kasse. I midten stod en mand på en kasse. Manden spejdede udover de mange til mødte og fik kort øjenkontakt med Daniel. Derefter begyndte at opildne og tale til forsamlingen med en passion og stålsat viljestyrke.

”Brødre og søskende. Proletarer. Alt for længe har vi ladet kapitalismens kappe styre vort samfund. Den har smadret vores by, bestemt over vores liv, misbrugt vores arbejdskraft og taget alt, hvad vi ejer og har. Vi er folket. Vi er de mange. Vi kan og vil skabe den revolution, som byen så længe har ventet på. Den som borgerne savner. Vi har mulighederne for at skabe en socialistisk stat.. En stat hvor.”

Han talte i en strøm. Proletarerne jublede og råbte slagord. Daniel prøvede at finde en måde at komme udenom dem på. Men forsamlingen fyldte hele gaden. For alt i verden ville han undgå en konflikt med hans fars tidligere arbejdere. Omkring Daniel var der kommet flere til, de stod alle opstemte og klar til at kæmpe for en sag. Forhåbentlig ville der ikke gå længe før politiet kom og stoppede disse uroligheder, men indtil da, måtte han klarer sig selv. Men talen ebbede ud og i slutningen af den, var blikkene vendt mod ham.

Taleren stoppede op og nikkede anerkendende til Daniel. Daniel trådte tilbage med lange skridt. Han stoppede, da han gik ind i noget hårdt. Han kiggede bagud og fik øje på brystkassen af en stærk og høj arbejder. Arbejderen lod sine store hænder gribe fat om ham og førte ham med faste skridt ned til en fabrikkens store haller. Bag ved manden og Daniel gik der to andre, der talte ophidset om hvad de skulle gøre med fabriksejerens søn. Daniel prøvede at slippe væk, men jo flere gange han prøvede, jo strammere blev grebet om hans arm.

Da de var kommet indenfor i fabriksshalen, blev han smidt op i et hjørne. Han kiggede rundt. Der var ingen flugtmuligheder. Adrenalin pumpede i hans blod. De tre mænd var alle større end ham. Deres blikke faldt på dagbogen. De smilte stort og vekslede forskellige blikke, der tydeligt viste deres intentioner. Den største af dem, smøgede sine ærmer op og løftede hovedet. ”Hvad laver den tidligere fabriks ejers søn her? Plejer han ikke at have travlt med at sidde hjemme bag mors skørter?” Hans stemme lød som tunge tandhjul, der kørte stødte på hinanden. Han fortsatte hånende: ”Men måske er det ikke muligt længere? Er mor skørter forsvundet? Skal man nu stå på egne ben?”

Daniel stod nervøst og havde hænderne på væggen bagved ham. ”Jeg gør jeg ikke noget. Jeg leder blot efter min s..” Han knækkede sammen og mærkede det første slag blev givet til maveregionen. Han forsøgte at hvæse de sidste ord ud af munden, men de forblev i ham. Han kiggede op. Den største rystede på hovedet: ”På en fabrik, må alle kende sin plads, ikke? Lige nu er du den nederste. Derfor må du ikke kigge mig i øjnene, ellers får du et strafgebyr, ikke? Nu er du på vores område, så vi bestemmer.” Hans tunge støvle forplantede sig i Daniels mave og kraften bag ved den fik slaget til at gå ud i resten af kroppen . Daniel faldt til det hårde betongulv. Det hele dunkede. Han prøvede endnu engang at komme op at stå, men han mærkede en hånd tage fat om hans nakke og presse hovedet ned i gulvet, gentagende gange. Han hørte et højt knæk fra næseryggen og hans øjne mørkede. En afsindig smerte skyllede gennem hans næse. Blodet strømmede ud.

Han sank en enkel gang. Han følte sig hjælpeløs. Den samme følelse han havde følt da Alaye var forsvundet. Han mærkede betongulvet en sidste gang, før det sortnede og det sidste hans bevidsthed opfattede var deres hysteriske og hævnerrige grin, der gav ekko i den tomme fabriksshal. Da han vågnede igen havde de tre mænd lavet et stort bål midt i fabriksshallen. Fra døråbningen faldt der rødlige stråler, som dannede et uhyggeligt skær om de tre mænd. Solen var på vej ned.

De tre mænd havde taget alt hvad han havde på sig, undtagen hans tøj. Hele kroppen dunkende. Han havde en afsindig hovedpine og da han prøvede at tage sig til hovedet, opdagede han, at hans ben og arme var blevet bundet. Han skævede over til de tre mænd. Deres smil var store, deres øjne fyldt af mørke fordybninger og deres trang til hævn strømmede ud af dem. Hvorfor var de så hævngherrige?

Men Daniel var sikker på en ting: Hvis de skulle bestemme, hvad der skulle ske med ham, ville han ikke overleve denne nat. Der var ingen, der ville melde ham savnet og politiet ville først om mange måneder finde hans lig, hvis der var noget tilbage. Hans blik var hele tiden plantet på de tre mænd. Han måtte holde øje med alle deres handlinger. De ville begå en fejl. Han vidste at de allerede havde gjort en. De var ikke opmærksomme på ham. De stod og så direkte ind i bålet. De havde derfor ikke lagt mærke til, at han var vågen, hvilke han takkede Gud for.

Han tog forsigtigt de bundne hænder op til munden og begyndte at gnave. Lidt efter lidt skar hans tænder igennem de tykke reb. Det gjorde ondt, men var nødvendigt, hvis han på nogen måde skulle have en chance for at komme fri. Da han havde fået bidt rebene op, holdte han om dem på hans håndled. Derefter studerede han dem igen. En af dem stod med den brune læderindbundne dagbog og læste hånende op fra den. De to andre grinede i kor. Hvert ord føltes som en nål der blev stukket ind i hjertet på ham.

Hver gang de havde læst op fra en side, tog de den og lod den falde ind i ilden. Kanterne sortnedes, og papiret blev lidt efter lidt fortæret og opslugt af ilden. De næste sider blev revet ud og lagt på bålet. Igen tog ilden fat om dem og dansede en sidste dans med dem, før de blev fortæret. Grinene gav genlyd i hans hoved. Det gjorde mere ondt at se siderne brænde op, end at blive slået og tæsket. Det gjorde mere ondt at se hendes sidste ord forsvinde i flammerne, end da han mistede uret. Han lukkede øjnene. Mærkede en tåre på vej.

Den løb ned af hans kind og landede på betongulvet. Han lagde hænderne om på ryggen og ventede på, at de ruskede i ham. De ville komme til at ønske de aldrig havde leget med ham og Alayes dagbog. En af dem hev ham hen over betongulvet til stolpen tættest på bålet. De andre grinede. Han åbnede øjnene, da de hældte vand i hovedet på ham. Det kolde vand satte sig i hans tøj og i hans ansigt. ”God morgen, syvsover”, grinte den første spottende af ham. Deres ansigter var præget af forventning om sejr. Han sank en ekstra gang og kiggede på dem med kolde øjne. ”Hvem var det der ejede denne dagbog?” den første stillede sig helt tæt. Den unge dreng kunne mærke mandens ånde; gammel, vissen og forrådnede. Den gav ham kvalme.

”Min søsters. Jeg vil give jer, hvad I vil have, bare.” Han stoppede midt i sætningen, da han mærkede en lussing ramme sin kind. ”Du kan ikke give os det, vi ønsker. Det har vi allerede fået” Manden tog en flaske vodka op til munden og tog en ordentlig slurk af den. Han forsatte: ”Ildebranden tog alle de onde mennesker væk ikke? De tog din familie og nu mangler vi kun dig. Når du er væk, har vi fået det vi vel havde. Hævn”

Derefter grinte de igen og fortsatte, hvor de slap. Endnu et par sider blev revet ud og smidt på bålet. Daniel kiggede ned i gulvet. Der var intet han kunne gøre. Manden med vodkaflasken hældte vodka på bålet som grådigt tog imod det og voksede sig større. De røde flammer dansede med den gule ild og skabte en symfoni af farver. Han kiggede på bålet, stille fra sin plads.

En af de andre mænd smed et fotografi foran den unge dreng. ”Er det hende? Hende du leder efter? Hun er for længst borte. For længst død. Jeg så hende gå op i flammer. Jeg hørte hendes skrig. Det var fantastisk. Hvorfor bliver du ved med at leve i en fortid?” grinende tog manden imod vodkaflasken og drak grådigt. Han trådte på billedet og smed derefter vodkaflasken på bålet.

Flammerne voksede i størrelse og begyndte grådigt at fortære træloftet i fabrikkshallen. Flokken smilede, smed resten af bogen på bålet og forsvandt ud i resterne fra solnedgangen. Det var snart mørkt. Han kiggede efter dem, og da han ikke længere kunne se dem, bandt han rebene om fødderne op og gik hen til flammerne. Han stod lidt og kiggede ind i flammerne.

Alaye. Hun er røg.

Han væltede bålet over mod en væg. Flammerne satte sig fast i væggen og arbejdede sig op af den. Spredte sig og åd sig større. Han fiskede dagbogen ud af bålet og klappede på bogen for at slukke ilden. Flammerne bredte sig hurtigt. De åd og åd. Hvis han ville stoppe det, måtte han handle hurtigt. Han kiggede rundt. En bunke tæpper lå i en stak. Han kiggede modløst på dem. Han ville kunne slukke branden og forhindre ilden i at brede sig til hele byen. Men hvad ville det hjælpe? Det ville hverken give ham Alaye eller hans gamle liv tilbage. Han ville være fri, mærke friheden igen.

Han rejste sig op. Hele hans krop dunkede og tæpperne var tungere end de så ud til. Men med beslutsomme skridt, bar han dem over, en af gangen. Han lagde dem ved ilden, så ilden kunne få godt og grundigt fat i tæpperne. Ilden opslugte hurtigt tæpperne og spredte de dansende flammer ud over hele fabrikkshallen. Grådigt fortsatte de, intet kunne slukke deres tørst. Han ventet sig bort fra ilden og gik ud af bygningen, vel vidende om hvilken skæbne han havde besejlet for byen.

Han sad ude på bakken og mærkede solens stråler. Det var en skyfri himmel, og det eneste, der vidnede om byens brand, var den tilbageværende aske. Intet af den var tilbage, det hele var brændt ned til grunden. Det hele var borte, alt hvad han kendte til var borte. Fabrikkshallen, hans urmagerhus, den gamle ruin fra hans families hus, alt.

Ildens smukke dans, havde oplyst hele natten. En mørk og skyfri nattehimmel, havde vidnet til denne brænd. Stjernerne havde grædt over den. Mange uskyldiges liv var gået tabt. Men han var ligeglad. Daniel sad alene på sin bakke og kiggede ned. Hele natten havde været skræmmende. Da han først var kommet ud af bygningen, var han skyndt sig af sted, og det havde ikke været mange øjeblikke før han havde befundet sig ude på bakken. Han omfavnede dagbogen. Det havde været et skræmmende syn, hvor ikke kun bygninger, men også mennesker var gået i brand. Et ondt og men smukt syn.

Stilheden havde lagt sig om ham. Han sad alene og følte den. Den rungede i hans øre. Den opfyldte ham. Han havde endnu engang mistet alt. Ikke kun alt, men også sig selv. Han var som en tom skal. Han havde mistet sig selv til hadet, til frustrationen, til fortvivlelsen. Han fortrød det. Han fortrød at han havde overgivet sig til disse følelser. Men græde kunne han ikke. Der var en dråbe vand tilbage i hans øjne. De var tørre og udpinte. "Hvorfor?" Spurgte han ud i luften. "Hvorfor skulle historien ende sådan?"

En blid hånd lagde sig ømt på hans skulder. En velkendt hånd, som fyldte ham med en tryghed. En savnet og glædelig velkommen tryghed. En fornemmelse af noget tilbageværende, noget afsluttende. Noget der gjorde det muligt at kæmpe videre. Den lille grøn spirer der vokser op af asken. Han smilede fredsfuldt og lod hovedet glide til siden. Det var..

En politigruppe blev samlet. De havde fået til opgave at finde gerningsmanden for ildebranden, der havde brændt store dele af byen af. En flok modige mænd og kvinder, havde ofret livet for at stoppe ildens flammer. Man havde fulgt sporerne tilbage en af de nedlagte fabrikker. Sporerne her havde ført til gerningsmanden. Hans navn var Daniel Rose Clockword. En fabriksejers søn, som for kort tid siden havde mistet hele sin familie til en brand. Hvor han blev af, fandt man aldrig ud af. Det eneste man fandt fra ham, efter ildebranden, var en bunke klæder, en dagbog og et tikkende lommeur.

Jakob Marstrand Pedersen, Aalborg (f. 1996)

Som endelig data

Jakob Marstrand Pedersen

En novelle om stofmisbrug, drømme og panik...

”Vi har dem omringet!” høres en stemme råbe fra en mørk gyde i storbyen Helsinkis centrum. ”Har du et sidste ord inden du modtager din straf?” Lyset fra gadelygterne blokeres af de bevæbnede mænds kroppe, og i gyden lugter der stærkt af basiske stoffer, som stærkt tyder på at være lugten af narkotika.

”Jeg har intet gjort! 20 linjer kode op i røven på jer alle, korrupte svi-” Hans stemme afbrydes af lyden af skuddet. Hans krop falder til jorden med et tungt dunk og et chokeret støn af smerte, som var det et fredet dyr nedlagt af en krybskytte, og hans mordere trækker langsomt et par meter tilbage fra liget. ”En mindre af disse i vort kære fædreland!” råber den ene af mændene fanatisk, og de andre gentager efter ham i samme facon.

Jeg vågnede i et sæt, med en højlydt hjertebanken, og prøvede så godt min junkede hjerne nu kunne at justere til den virkelige verden igen. Igen... dette mareridt... igen... igen... igen... Jeg åndede lettet op over at være tilbage i den virkelige verden. Jeg strakte min halvmuskuløse krop og svingede benene sikkert ud over sengekanten og fumlede ud efter mit natbord, og fandt efter et par sekunder en kanyle fyldt til randen med et lille ”godnat” stof. Mens jeg stadig halvsov stak jeg mig i åren, lod stoffet løbe ind, og lagde mig så ned igen. Jeg strejfede mit krøllede nyklippede hår, og faldt derefter i søvn.

Jeg sov tungt, uden at drømme.

Mit vækkeur ringede, og jeg vågnede med et sæt. Verden snurrede rundt om mig og jeg havde svært ved at kende forskel på op og ned. Stoffet var min første tanke. Jeg vågnede sikkert for et par timer siden; min tidsfornemmelse var ikke rigtig til stede i nat. Svimlende tog jeg et skridt ud på gulvet fra sengen af og rejste mig op og mærkede en pludselig kvalme stige op i min krop. Jeg lukkede øjnene og kunne pludselig sprinte op ad trappen fra kælderen, hvor jeg sov, men nåede kun halvvejs før jeg knækkede mig.

En pøl af madrester, mavesyre og blod dækkede nu to trappetrin på min eneste vej op fra mit lille kælderrum. Jeg sukkede sørgeligt, og begav mig ned ad trappen, nu hvor min kvalme og svimmelhed var gået væk i det samme min mave havde vendt vrangen ud. Langsomt åbnede jeg mit skab og fandt mit jakkesæt frem.

Efter at have taget det på, gik jeg op ad trappen og hoppede over den store pøl af generel klamhed. På køkkenbordet lå nøglerne til bilen, præcis som forventet. Stille begav jeg mig ud ad døren i et forsøg på ikke at vække mine forældre, der sov lige inde ved siden af. Da jeg åbnede hoveddøren og gik mod bilen, faldt mine tanker på min nat. Natten havde været ligesom alle andre nætter siden den dag, så spekulationen stoppede hurtigt. Jeg satte mig ind i bilen, startede den og prøvede at glemme alt hvad der skete tidligere i dag.

Jeg nåede frem til min arbejdsplads efter et kvarters kørsel. Det var også på tide. Jeg hader at køre når jeg er træt. Tanken slog mig, at jeg nok måtte tage et *powernap*...

Jeg sov tungt uden at drømme.

Min 20 minutters slumren var ovre og mine øjne slog op. Jeg strakte mig, trådte ud af bilen og ind i den store kontorbygning. En mærkelig blanding af tastetryk, blæselyde, summen og væske der blev hældt op i kopper skurede i mit øre, da jeg gik op ad trappen til min post.

Da jeg nåede tredje sal kunne jeg dufte kaffe. Jeg kiggede over på mit bord, og smilede skævt uden at lægge mærke til det. En kop kaffe var parat til mig, og ventede bare lige på at jeg kom, jeg snuppede den. Jeg rullede i en bevægelse kontorstolen foran min maskine ud og satte mig ned, som hver dag... igen... igen... igen... ”Mr. Pentti! Mr. Pentti!” En stemme vækkede mig fra min arbejdsdrance. Jeg kender den... Det var min sekretær, Marja. Hvilken grim overraskelse, bogstaveligt talt.

”Mr. Pentti, kan De høre mig?” Hendes stemme igen. En dyb kvindestemme, så grim og med en skinger klang, at jeg er ved at bryde sammen i stress og hellere vil arbejde. Langsomt tripper jeg ud af trancen, og jeg vender overkroppen for at kigge på hendes grimme, fede legeme. ”Ja?” svarede jeg.

Jeg svarede hurtigt, i et håb om at hun vil skynde sig, så jeg kunne komme tilbage til mit arbejde, i stedet for at kigge på hendes afskyelige ansigt. ”Chefen vil snakke med Dem. Han siger at det har noget med deres stilling at gøre. Mere ved jeg ikke.” sagde hun alvorligt og gik så. Jeg var lettet over hendes forsvinden, men var nu også blevet yderligere stresset af, at jeg nu sikkert skulle have en lang seriøs samtale med en højere stillet mand. Den kvinde forvoldte mig ikke andet end problemer!

Jeg fjernede mit syn fra skærmen og begav mig mod trappen. Øverste etage tog et stykke tid at nå, og mens jeg vandrede op ad trappen, tænkte jeg videre over drømmen. Det endte ligesom sidst, og jeg tænkte ikke mere over det indtil jeg nåede bossens kontor. Jeg bankede langsomt på, og åbnede forsigtigt døren efter at blive kaldt på af den store mand bag det hele.

Efter samtalen kørte jeg hjem. Langt tidligere end forventet, da jeg stadig havde seks timers arbejde tilbage for i dag. Men det betød ikke noget nu. Alting var lige meget! Jeg kom hjem og fandt mine forældre siddende i køkkenet, hvor de sad og spiste. Jeg hilste og gik, fuldt påklædt, ind med mine beskidte sko og grisede gulvtæppet til. ”Kyosti! Hvordan er det at du behandler inventaret?” min far slog i bordet med sin næve af vrede over de snavsede fodspor der nu dækkede vores antikke tæppe og fine trægulv. ”Jeg er ude.” svarede jeg kort, mens jeg sukkede for mig selv over, hvordan det kunne ske.

”Blev du fyret, Kyosti? Så kan vi ikke have dig boende.” mumlede min far, og trak på skuldrene. Jeg gav ham et vredt blik og forlod huset med en smækket dør efter mig.

Jeg kørte ud af indkørslen. Alt var lige meget, også at jeg ikke ejede bilen jeg kørte i. Det kunne være lige meget nu. Det hele var ødelagt. Alting. Jeg stoppede op ved en lille gyde, da jeg endelig var nået Lahti. Det skulle gerne være her, så vidt jeg kunne huske, så jeg steg ud af bilen. Der var en mærkelig aura over det her sted, noget genkendeligt, jeg også havde følt når jeg passerede den her type steder i Helsinki.

En mærkelig stank af alverdens kemiske stoffer, der blandede sig, og virkede til at give mig en rus blot ved at befinde mig i et sted som dette. Skidt og møg overalt på murene og fliserne i den mørke, junkede gyde. Det var klart at min tilstedeværelse ikke ligefrem ville gøre det helt store ved livet, der foregik sådan et sted.

Jeg bankede langsomt på et lille, faldefærdigt hus. En rude var smadret og dækket til med snavs og blev holdt fast i rammen med gaffatape, der ikke lignede nogen permanent løsning, men en nødløsning. Med murenes tilstand måtte det være et mirakel, at huset stadig stod oprejst og ikke var faldet for flere år siden. Døren gled langsomt op, og røg ramte mine sanser. Jeg hostede og hev efter vejret, og så en skikkelse i rogen.

”Kom ind! Du skal ikke stå og junke dig med min tåge uden at hilse, brother!” lød det inde fra bygningen med en hæs, ung og stærk stemme, jeg kunne genkende fra min fortid. Skikkelsen bar en alt for stor mørkegrøn hættetrøje og et par beskidte joggingbukser. ”Jeg takker og bukker.” svarede jeg i et forsøg på at tale med samme slang som min barndomsven, alt imens jeg prøvede ikke at få mit jakkesæt griset til. Det endte enormt akavet, og med et halvt minuts pause svarede han. ”Ja det var pudsigt... Kom du indenfor, og fortæl hvad du nu har lavet!”

”Så det er historien?” spurgte han mens han fumlede med at åbne en plastikpose fyldt med små, hvide piller. ”Ja, brother Ahti. Jeg har mistet jobbet, uden at få forklaret hvorfor.” sagde jeg.

Igen forsøgte jeg at tale på samme måde som min selvproklamerede bror, mens jeg rakte hånden frem for at tage imod en håndfuld af de piller hans magre, lange fingre nu havde arbejdet hårdt med at få ud af en sejlivet plastikpose.

”Gud være med dig, eller hvad man nu siger der hvor du er fra.” sagde han med munden fuld af piller. ”Så skal du måske arbejde sammen med mig om at tjene til dagen.” spurgte han bagefter, i det han havde slugt sine nykøbte piller. Fortvivlet kiggede jeg på ham.

”Har du fået arbejde? Det vidste jeg ikke. Hvorfor flytter du så ikke ud af den her losseplads?” Ahti sukkede som havde jeg lige sagt noget meget dumt. ”Jeg viser dig det i morgen. Se af at komme i seng, Kyosti.” sagde han og kastede sit lange, fedtede lyse hår tilbage, og viste mig hen til en madras på gulvet i det lille treværelseshus.

Jeg sov tungt uden at drømme.

Jeg blev vækket om natten af en serie lussinger. Ahti sad på hug ved min madras og slog mig, sikkert i et forsøg på at få mig op. Jeg ville sige noget, men han lagde fingeren på min mund som et tegn på, at jeg skulle tie. Han gav tegn til at jeg skulle følge efter ham, og rakte mig et par joggingbukser og en lidt for stor t-shirt. Forvirret tog jeg hans tøj på, og gik med ham.

Vi listede os ned ad gaden på vej ind mod Lahti centrum. Ahti havde et mærkeligt smil på læben. Da lagde jeg mærke til en taske han havde over skulderen, der lavede lyd når han gik, som var der noget lavet af træ i den. Det kunne vel ikke vær- ”Pst!” Mine tanker blev afbrudt da vi stoppede op ved et gadehjørne. Hurtigt lynede han tasken op og fandt to bat frem. Det var, hvad jeg troede det var. ”Ahti, er du sikker på at det her er en god idé?”

Han trak på skuldrene.

”Hvis du vil have mad på bordet, så ja.” hviskede han tilbage som svar på mit spørgsmål. ”Jeg tæller til tre, og så springer du frem sammen med mig, forstået?” Han hviskede videre.

Jeg fik det dårligt af det her. Som en stor klump af sørgelighed og skam skulle op af maven og ud af munden.

”Tre...”

Jeg kunne høre mit hjerte banke, og var sikker på at mit bryst skulle eksplodere.

”To...”

Min hjertebanken blev højere og højere, kraftigere og kraftigere, og langsomt begyndte mit syn at sløre, som havde jeg ikke lyst til at se virkeligheden som den virkelig var for disse mennesker.

”En...”

Alle disse år har jeg levet fantastisk hos mine forældre, uden at skulle være øjenvidne til noget så forfærdeligt som at skulle slå et andet menneske ihjel. Hvordan kunne det ske?

”Nu!” hørte jeg Ahtis stemme hviske, efterfulgt af hans tunge fodtrin der svingede rundt om hjørnet med mig lige i hælene. Han svingede battet og ramte den stakkels fodgænger hårdt i venstre tinding. Blodet fløj fra hans hoved, og han skreg højt i smerte og overraskelse. Ahti skubbede ham op ad muren og fortsatte med at holde ham fast ved halsen så han kunne kvæles når som helst. Ahti nikkede forsigtigt, men fast, imod mig, med et ansigtsudtryk der viste seriøsitet og skam.

”Har du nogen penge!?” røg det ud af min mund, og jeg kiggede fast på den hjælpeløse mand, klynget op af truslen og styrken fra den ellers så svagt udseende overfaldsmand og hans boldtræ.

”Tag min pung! Tag alt hvad jeg ejer! Kig i min lomme!” stammede offeret. Ahti gik hurtigt hans bukser og jakke igennem efter alt af værdi, og stak det i lommen. ”Det her skal ikke ud til nogen, er du med?” råbte Ahti af ham efter at have ladet hans blødende krop falde til jorden. ”Er du med!?” Et slag i ryggen med battet fik ham til at tale og knække sammen på samme tid. ”Ja... JA!” råbte han i desperation.

Vi løb. Væk fra byens centrum, og med vores udbytte i lommerne. Vores fodtrin lavede genlyd i de smalle gader. Mine tanker lå stadig på staklen, der nu lå tævet til blods og bevidstløshed i en mørk gyde, hvor han var overladt til forbipasserendes nåde. Mon han ville være død når natten er omme? Tankerne for gennem hovedet på mig, og alting føltes så surrealistisk og trippet. Pillerne, jeg tog med Ahti i aftes, må være steget mig til hovedet. Dette kan ikke være virkeligt. Hvad der virkede som et par minutter, da jeg listede ned med Ahti før overfaldet, føltes pludselig som en evighed med alle mine indre billeder af blod og vold, der fløj gennem mit sind, mens jeg løb. Så snart vi kom hjem til hans lille bolig, lagde jeg mig til at sove. Ahti lavede en kommentar, men jeg var ligeglad. Jeg ville bare vågne fra denne syge drøm...

Jeg sov tungt uden at drømme.

Næste dag vågnede jeg op. Der var blod på det tøj jeg havde lånt af Ahti, og jeg var faldet i søvn med det på. Med det samme tænkte jeg atter på voldsepisoden i nat. Det var virkelig sket. Alt der er sket indtil videre havde ikke været en drøm. Med det samme opdagede jeg en kanyle på bordet, samt en seddel hvorpå der stod:

Hey brother!

Jeg er taget ind til centrum for at købe ind, af de penge vi tjente i går. Den her er til at dulme nerverne på.

-Ahti

Hurtigt smed jeg sedlen fra mig, og i et forsøg på at glemme den traumatiserende episode, flåede hidsigt ærmet på hættetrøjen op og lod stoffet gøre sit job. Det virkede hurtigt, og jeg faldt i søvn igen.

Jeg sov tungt uden at drømme.

Jeg vågnede op igen uden nogen idé om, hvor lang tid der var gået. Mit syn flimrede som et virkelig gammelt fjernsyn, og jeg hørte en knirkende lyd, der virkede til at blive højere jo mere, jeg nu prøvede at lægge mig til at sove igen. Jeg kastede min overkrop opad for at komme i en siddende position, og holdt mig for ørerne.

Lyden blev ved som havde en græshoppe sat sig fast på mine trommehinder, og verden begyndte at snurre rundt for mig. ”Stop! Stop med den lyd!” råbte jeg højt og forskrækket, uvidende om nogen overhovedet ville kunne høre mig. Jeg sprang op mens jeg forsøgte at lukke for min hørelse med hænderne og løb mod hoveddøren. Da jeg kom ud, fik jeg et chok, og faldt pladask på jorden med mine store brune øjne rettet mod, hvad jeg så foran mig.

”Kyosti Pentti? Har jeg ret?” Jeg kunne næsten ikke høre stemmen, da den blev overdøvet af dem i mit hoved og den knirkende lyd, der blev højere og højere jo mere jeg prøvede at holde den tilbage.

”Ja... Ja det er mit navn!” råbte jeg for at overdøve mit indre kaos. Mit syn slørede for meget, til at jeg kunne se præcist, hvad der stod foran mig, men silhuetten af en mand var tydelig i midten af de forvrængede farver og bølger, der dækkede mit synsfelt, som var det et maleri malet i meget løs hånd.

”Godt så...” var det eneste jeg hørte formulere sig på hans læber, resten af sætningen blev dræbt af de skingre toner, der blev spillet af stoffet jeg havde indtaget i form af en knirken.

Silhuettens hånd gled mod hoften og trak et objekt frem. ”N-n-nej... NEJ!” skreg jeg, da jeg opdagede formen på objektet, og jeg tog et adræt hop fra min siddende stilling til stående og taklede den slørede mand. ”Du får ikke lov til at skyde mig!” Jeg spurtede gennem det faldefærdige kvarter, mens adrenalinen pumpede hastigt igennem kroppen sammen med det narkotiske stof. Hvor jeg løb hen var lige meget, bare jeg kom væk.

Jeg havde ikke lyst til at dø. Alting gik i sort. Jeg mærkede hvordan verden forsvandt, og det eneste, der eksisterede var mine ben fastlåst i den løbende bevægelse. Hvordan verdens eksistens forlod mig. Jeg var ligeglad. Ingenting var vigtigt mere, nu hvor mit liv langsomt begyndte at passere mit syn. Mit liv blev ødelagt den dag jeg blev fyret. Burde jeg tage det der er ligegyldigt fra mig? Burde jeg leve et meningsløst liv? Alle disse spørgsmål rummede mig nu, og jeg låste mit sind helt fast. Det her var mit øjeblik; det øjeblik, hvor jeg endelig kunne bevise, at jeg har ret til at leve. En mand, der prøver at skyde efter mig, skal straffes. Jeg er ikke meningsløs, jeg lever for retfærdighed overfor mig selv!

Brat stoppede jeg op. Jeg hørte fodtrin bag mig, og den mandlige stemme syntes at komme fra deres placering. Med hovedet først tog jeg fart på, og knaldede ind i manden, der skulle forestille at være bødlen, der kapper mit hoved. Han gispede, da jeg vendte mig, og stønnede i smerte da mit hoved ramte hans bryst. I overraskelsen greb jeg om hans højre hånd, og tvang objektet han havde i den over i min egen. Ganske rigtigt, det var en lille pistol. ”Jeg har slået ihjel før - så sent som i går.” sagde jeg hidsigt, og kunne knap kende mig selv. ”Jeg har nået bunden, så jeg er ligeglad med små uslinge som du!”

Jeg trykkede på aftrækkeren, og blodet sprøjtede til alle sider, og dækkede en større portion af mit lånte tøj. Mit ansigt ændrede sig ikke fra det mærkelige grin, jeg slog op, da jeg gav ham det første skud. Tankerne var helt holdt op nu.

Jeg kunne ikke kontrollere mine handlinger, men reagerede automatisk; mine instinkter havde taget over, og hele byen var mit bytte.

Adrenalinen kickstartede min krop, og jeg sprang frem og skød en tilfældig, og en til og en til. Jeg blev ved og ved til der ikke var flere synlige mål, jeg kunne sigte efter, og begyndte derefter at skyde ruder i stykker for at ramme dem der gemte sig i deres stuer. Jeg havde intet at miste, så nogle liv på samvittigheden skader ikke det mindste.

Mod min tinding kunne jeg mærke metal og om mine håndled var stærke hænder tilstede der holdte dem på plads. Min krop og mit tøj var søllet til i blod og en tavshed lå over Lahtis gader. Uniformerede mænd omringede mig, og de havde taget mit legetøj fra mig. Autoriteter er alligevel en stor løgn, og jeg har intet tilovers for nogen. En varme brød ud fra løbet på det skydevåben der blev holdt til min tinding, og en smerte skød gennem mig. Jeg prøvede at råbe, men kunne ikke engang høre min egen stemme, lyden af skuddet, der blev affyret, eller mine morderes hånlige grin.

”Tænd lyset.” kommanderede jeg, og lyset blev tændt som ved et trylleslag. ”Som I kan se børn, så kan narkotika gøre forfærdelige ting ved jer. Dette var et forsøg lavet med en medarbejder i et stort multinationalt softwarefirma, der cirkulerede rygter om.” forklarede jeg.

”Han skulle være storforbruger af stoffer, og derfor ville eksperimentet vise, hvor lavt et sådant individ vil synke i samfundet blot man tog hans job fra ham. En kædereaktion blev udløst, og fik ham til at opgive alt andet i livet end stofferne. I må ikke ende sådan her, børn. Jeg bønfalder jer!” indprentede jeg børnene, med et hemmeligt smil.

Efter foredraget gik jeg ud på toilettet. Der var ikke andre der end en enkelt kvinde på vej ud af båsen, så kysten var klar.

Op af min taske fiskede jeg den lille plastikpose jeg med nød og næppe havde smuglet med hjem fra Danmark. Jeg bandt knuden på posen op, pressede hullet sammen så jeg kunne have det i munden, og hældte så pillerne ned i halsen på mig selv. At synke dem var smertefuldt, men virkningen, som jeg vidste, ville komme bagefter gjorde det hele værd.

Posen fyldte jeg op med vand, som jeg brugte til at skylle dem ned gennem spiserøret med. Jeg tørrede mig om munden og forlod dametoilettet. Jeg havde arbejde at lave...

Dagen var omme, og jeg pakkede mine ting sammen og gik mod udgangen til skolen. Læring er svært disse dage. Ungerne er alle på stoffer, og vil ikke lære noget. Alt de vil, er at løbe rundt og trippe. Min dag var desværre ikke omme endnu...

En lang gåtur tog mig til laboratoriet. Døren gled op efter at have identificeret mig som en del af forskerne. "Elli! God eftermiddag!" lød det fra mine kolleger. Jeg vinkede pænt til dem men gik fokuseret hen mod en speciel dør. Det var en stor, tung metaldør med et skilt på. Kyosti Pentti, masseorder, stod der på den. Hastigt tastede jeg adgangskoden ind på låsen, og jeg blev givet adgang til hans celle.

"Mr. Pentti." hviskede jeg med et flabet smil på læben til den sovende fyr i rullestolen. "De gætter aldrig, hvad De laver her." Jeg fortsatte da hans øjenlåg begyndte at åbne sig. Jeg ventede utålmodigt på at han reagerede yderligere, og tændte en cigaret. Jeg pustede ud i ansigtet på ham, som en mindre voldelig måde at træde ham over tærne.

"Vi er glade for, at De ville teste vores produkter blindt. Der er ikke mange der tager sprøjten uden at vide, hvad den indeholder." Jeg skoddede min cigaret i panden på ham efter at have gjort min sætning færdig. Han var ikke brugbar mere. Jeg kan lige så godt ydmyge den stakkels taber, nu hvor jeg er i gang.

"Hvorfor?" spurgte han bare. Det eneste ord der formede sig på hans fortvivlede læber var et 'hvorfor'. Han prøvede at bevæge sig i rullestolen, men var spændt fast. "Et menneske skal bruge stofferne for at kunne overleve i det samfund, vi har skabt. De skal bruge en flugt fra virkeligheden." Jeg tog et enormt hiv af min smøg og pustede igen røgen i hovedet på ham, for at vise ham hvor dårligt han var stillet.

"Uden dem vil de opleve den forfærdelige virkelighed, og stofferne vil være nemmere at lokke i dem. Så snart de opdager virkeligheden uden dem, vil de være mere acceptable overfor at junke sig selv med alverdens narkotika, som vi nu stopper i halsen på dem." forklarede jeg stolt den uvidende Kyosti.

"Hvad sker der med mig nu?" spurgte han. Han prøvede at virke barsk, men jeg kunne mærke frygt i hans stemme. Jeg trak på smilebåndet, og snog mit hår rundt om fingeren.

"Simpelt. Du er det endelige data. Du er eksemplet på, hvad flere års misbrug af stærke syntetiske stoffer gør ved mennesker. Det kunne da være interessant at se, hvad den slags gør ved kroppen rent biologisk..."

"Som endelig data?" hørte jeg ham spørge mumlende, usikker på om han talte til sig selv eller mig. "Som endelig data." bekræftede jeg, og fandt en lille blå pille frem fra min taske. "Bon appetit." grinte jeg ondskabsfuldt, mens jeg førte pillen tættere på hans mund. Han åbnede frivilligt munden op, som kendte han ikke konsekvenserne af stoffet, han skulle til at indtage, og jeg lagde pillen på hans røde tunge. Jeg hørte ham synke, og brød ud latter. En skarp og høj klukken.

"Velbekomme, Pentti... Velbekomme..."

Rianne Falkenskjern, Hobro (f. 1993)

When Dawn is dying

Rianne Falkenskjern

A tale of revenge, love and action... (in English)

“Will you be mine forever?” he asked with a charming smile on his face. Before him was the woman of his dreams, beautiful as ever. Looking like a shining diamond. For him nothing in the entire world could compare to her, or ever would. Madly in love with her, and afraid that she would refuse his proposal he had waited five months to ask her. And they had been together for roughly about four years. It was kind of silly of him, since she was just as madly in love with him as he with her. So this moment was long hoped for. And now he was here, on his knee offering a ring for the woman of his dreams.

And all he saw was her, despite his heart racing in his chest, as if it was about to jump out. And she was sitting there in that chair, her long golden hair framing her pale face, before softly falling down her shoulders. Her eyes green as emeralds and lips colored a bright red. Simply put she was beautiful, and looking like some wonder of the world as she sat still, lips slightly parted, trying to find her lost word. But she never found them, so she smiled instead, as much as possible. Nodding carefully, then giggling and lastly laughing, jumping into his arms, before almost screaming yes, crying in joy.

“I am pregnant...” she whispered with a smiling face, laying a hand on her stomach. The feeling he got after hearing her words felt like he fell for her all over again. He threw his arms around her, swinging her around smiling at least as much as her. Though it hadn’t been planned, he was so very happy. Already making a family with his future wife... He had everything! They had a beautiful house, large enough for more than just one child. He had the job he wanted, earned more money than he could spend. Had good friends, a good life, he had the women he loved and would be a father next fall. What more could he ask for!?

She was so very beautiful... Illuminated by the light from the windows behind her, she looked like a saint. Her caring nature, her all-loving person, trying to do her best to help others, she was priceless... No timeless.

No matter if time started to show, she would still be like a rising star. Shining her bright warm light at him, kept safe in his arms, spinning around in slow-motion, looking like a goddess.

“That’s wonderful darling!” He said. She was everything... “Glad that you are happy... I love you...” she leaned forth to kiss him, looking at him with tough, gentle eyes.

Softly he hushed at her, looking at his cell-phone before looking at her again. She was not well... Shivering, cold, paler than usual, almost grey, something was seriously wrong with her, he knew it. The more time it took for the ambulance to arrive, the more worried he got. It was like time was running out and despite him being a scientist, this was beyond his reach. Black markings were spreading across her body from several places. Something strange must have gotten into her body, a new virus perhaps?

“Hang in there love... Hang in there” his voice was close to breaking. Just the thought of losing her was enough to make him frightened. He was at the edge of crying. It was too close; it was like he could feel her slipping further out of his grip, as seconds went by. Luckily the sound of sirens finally reached the house, and soon the bedroom was overrun with people, pushing him away, looking like they were yelling. But he could hear nothing. All he could hear was the sweet sound of her whisper. He was alone now. She was already gone, beyond reach. And he was crying.

Softly brushing away a lonely tear, he looked down. Playing gently with the ring that was in the palm of his hand, a quiet beautiful silver ring, obviously too small to belong to a man. An inscription was to be seen on the inside with the words; like star and moon. As he read the text, it drew a smile on his face, though he had read it so many times before. He chuckled shortly and looked up at the ceiling with a long sigh. This life was kind of miserable, but he deserved it in a way. He was the reason that his fiancé died, since he transmitted the poison. After that incident everything just started to do down the drain.

A rather large number of people lost their lives on his account. No one suspected him at first, but when the black venomous skin showed, hell broke loose. Before you knew it, he was hunted like an animal. The only reason he was still alive and could still live in his old house was that he was thought dead. And he was dead in a way. But fate had decided that he should be kept in a state where he could still suffer. Of course this meant that he had to seek answers and revenge for what had happened. Why had this been done to him, who had done it to him and could he be cured? The questions haunted him, every day he asked himself those same three questions.

It had been a very long time since this unfortunate misfortune had struck him, but every day was still as painful as that very moment where he had lost everything. It had left a great hole in his chest that nothing could fill. Not even the thought of revenge satisfied him anymore. Nonetheless he had to do it to justify his family's death. Was she killed for no reason?

He grinded his teeth together, and tightening his grip on the ring. He truly hoped that all this was not without reason, but if that was the case, he would take his time with the people guilty for his miserable life. Slowly he would skin them, but with such precision and skill that they would still be alive afterwards. That would of course only be the start on a long horror filled night. A cold smile crossed his lips and in that second the door to his house was kicked in. A dozen of feet or more, stomped over the wooden floor, and then the back door was broken in, more people entered the house.

"It's the police, we have the house surrounded!" someone yelled loudly. But the man in the chair just sat calmly, hiding the ring safely away in his pocket. He then grabbed his mask that matched to the rest of his outfit, and carefully put it on, making sure that everything sat as it was supposed to. He could not risk anyone getting affected, or that anyone would see his face.

It was preferred that he stayed dead to the world, and that no one saw his pitch black skin, nor had to suffer from it. As he locked the last piece keeping the mask in its place, the door to the living room practically flew into the room, as it was kicked in with great force. And now the large room started to seem rather small, as it was being filled with police officers, shouting that he should get his hands where they could see them.

He didn't have time for this, so without warning he started to run. The second he did so the first policeman started to shoot at him, soon followed by the rest.

In a powerful jump he crashed through the window, and it smashed into a million pieces flying around him, with bullets following right after. This was not the time where they would catch him, just as it hadn't been the times before this. It seemed as if they would never learn how to do so, though he was impressed that they had found this place. He was also very angry with the fact that they were destroying it, but that was to be dealt with later. This moment was all about getting away, if he wished to get revenge and probably not be killed. He hit the ground, rolling around as not to smash his feet.

In a fluent movement he got up from the ground and started to run as fast as possible, with the police right after him. This was getting old. Did they never learn that they couldn't get to him?! People really were naïve. He had been the same, but all 'this' had taught him a lesson.

The sound of sirens was right behind him, almost as if it was a warning for him, that he would be caught any minute. But he kept on running. Soon the police were right behind him, their headlight shining brightly on his back. The odds were against him, since he had nowhere to hide. It almost seems like a desperate attempt to run away, over a field that went on for a good while, before a road showed. He was, however, almost inhumanly fast as he ran.

The police closing in on him at a rapid speed. Cars and motorcycles right behind him, one bike almost on his side. The policeman on it tried to grab him and succeeded, but only managed to keep on to him for a few seconds before he was thrown over the bike. The poor fellow was grabbed onto and pulled into the air, to end up colliding with the ground.

Nothing was allowed to prevent His revenge. And if it meant he had to go against his promise not to hurt an innocent, then so be it. As it was now it looked like a lot more was going to get hurt, due to this incident, which had cost more time than he had to spare. To his luck it had also provided a quiet useful tool. He ran to the bike that had slid a couple of feet after its rider had violently been ripped off it.

As soon as it was off the ground he turned it to full speed and quickly after this, he was finally making some distance between him and the cops. The field did seem so long after that and he hit the road that would lead him to the heart of the city, not long after that. If things went well he could get there within fifteen minutes, and beyond that he could easily hide. The police was, however, not willing to let him escape and was still right behind him. And apparently they had friends joining the pursuit.

A road block was right up in front of him, with police cars covering the road, cops standing with guns drawn, ready to stop him at all cost. There was no way around this barrier, but he was not just to give up. And when it became clear that he had no intension of stopping, everyone with the guts to shoot did so. Despite getting hit he didn't stop. He just sped up, before getting the bike up on one wheel. He got ready to jump. The minute the rear wheel of the bike hit the front of a police car, He leaped into the air. The bike swung over the care, spinning around before crashing to the ground, at the same time as he hit it. Once again he was up and running, and before the policemen almost killed in this stunt recovered from the shock.

Adrenalin was pumping thick in his veins, which was probably the only thing that kept him going. That or it was his –almost-foolish stubbornness. It was likely both. Especially the last, since the stunt with the bike had been stupid beyond compare. But he had survived, and it had given him the necessary time to get ahead of his pursuers. Seven minutes and he should reach the city. He could already see the bridge leading to it. Once he had crossed it, they would never find him.

He sped up, ignoring the sound of sirens not far away. He had to focus on getting over the bridge, since he had little time to fight with cops. It had been fun playing cat after mouse, but now things were getting serious.

He hit the bridge knowing that there was no way out. There was no heading back now, and the only way out was to get across. This also meant that the rules of the game changed. No life was sacred anymore. All that mattered was staying alive for the sake of revenge. No one was going to take that away from him!

Sadly that meant for the policemen barricading in front of him, that they would soon had to seek medical treatment. He jumped into one of them, feet first using him as a surfboard to continue ahead. But before he got the opportunity to run, one of the two other policemen grabbed onto him, trying to kick his feet away under him, but was only met with a forceful kick to his knee and a fist to the face. The man was sent backwards screaming in pain over the disfigured knee and broken nose.

The other policeman that was standing next to him, grabbed his gun, but was hit in the stomach before being able to shoot. All the air in this poor fellow was forced out of his lungs, making his legs tremble. Before recovering, he was hit unconscious with a blow to the neck from his elbow. And once again he was on the run, with the police closer than ever. But they would lose this round because before they got close enough to catch him, he had covered the distance of the bridge.

It wasn't much further than this, that he turned into an ally and despite the attempt to follow he was soon gone. He dragged himself along the wall of the ally. The gunshot wounds throbbing in pain, as his body had recovered to its normal state. From what he could count he was hit in about six places, and had some minor flesh wounds several places. None of it being lethal, well at least not if he didn't bleed to death.

Normally he would have feared an infection. Well, that was at least before he turned into this monstrosity. But now anything trying to infect him seemed to die with the poison. Even the bullet's that was left inside of him was dissolving and despite being very helpful it was also very painful. But that was the least of his problems. The gunshots had left holes in his suit, and poison was running out of him like out of a broken bottle.

A sizzling sound followed him, as the venom started to dissolve the outer layer of the brick wall and the asphalt beneath him. But he didn't worry, and the reason why he didn't was because it wouldn't leave much of a trail. It required far more of his venomous, acid-like blood to actually leave a noticeable imprint. So instead he worried about being able to get to his hideout.

The secret lab he had made some years back, so that he had a place to stay. He had bought it the day he was thought dead, as he had staged his own burning, to get some peace. Sadly the peace had only lasted about two months before the police was after him again. Or well not him, but his new self. As expected he did not have any control over who was affected by his venom and people started to die because of him again. And as his black skin scared people of, he was soon being called a bringer of death. A vicious and murderous criminal, taking lives as he saw suited. Like that he was forced to stay hidden like some kind of rat.

He was a miserable existence.

He reached his hideout. An old warehouse he hadn't used for a while. Not since he had started to stay at his old house again. This was also the reason why the door was working against him as he tried to open it, but he managed to get it up with raw brute force.

When he tried to turn on the light, it was slower than usual to react, flickering a little before it finally started to work properly. With that done he then dragged himself indoor, holding a hand over one of the wounds. It was a pain in the ass when he got hurt, since he couldn't just cover them up. There was still so much he had to research and experiment with, if he ever wished to surpass this hindrance. He might as well start now...

He limped his way through the warehouse and got to the center where a smaller research facility was put up. An operating table was in the middle, a sink not far from it and a lot of tables were placed in a circle around it. Vials, papers, monitors and everything else needed to do proper work was placed on them. His interest, though, was not on any of that right now. He headed towards the glass cabinet displaying a suit identical to the one he was wearing.

"Nice place, warm and homely" A voice interrupted him as he was changing his clothes. Making him grab for the sword hanging in the cabin, pointing it at whoever the person was.

"No need for pointing a weapon at me. I am here for business" the man who was in the start of his thirties held his hands up gesturing that he didn't intend on fighting him. He was an almost good looking man with pale skin, brown hair combed back and crystal blue eyes. But there was still something over him, something sly. "State your business"

He growled in a low husky voice, telling that he intended to kill him if he had no serious business. "Now, now, not so unfriendly..." Since I know someone that can tell you who did this to you" he grinned, while stepping closer, not fearing his weapon.

He knew that he would not do anything to harm him. And he was right; the weapon held against him was lowered. Anyone with information that could help him revenge his family was safe.

“Good... Now let’s see...” he leaned against one of the tables inspecting the black skinned man before him. “... Is it okay if I call you Venom? Good, we agree!” the man answered his own question before even waiting for a reply, and Venom silently accepted this name. Well he didn’t object, at least.

“What do you want from me in trade for this information?” Venom said as he started to tend to the wounds on his upper body, so that he could get the new set of clothes on.

“Oh, nothing that you can’t do. I just need you to take care of a few people for me. That’s all” he said in a calm voice, while he was looking through Venoms stuff, without actually having any interest in it. “Of course we are only talking about six people, perhaps more if some unexpected complication should show up” he continued when Venom did not reply.

Even though Venom knew that something was up, he had already said yes. Anything was worth that information. It might sound rather ignorant, but his only purpose in life was to revenging his fiancé. And when he had done that, he wouldn’t care if he was caught or killed. But he couldn’t just say that, since that wouldn’t cut much of a deal.

“So what do you say Venom?” the guy asked reaching forth a hand, but withdrew it shortly after, grinning. “Now that would be a bad idea...” he clearly thought himself funny. He was the only one thinking so. If not he had some information about the murderer of his fiancé, he would not have hesitated on punching the guys face, despite the fact that it would kill him. It was at moments as these, that Venom truly appreciated his mask, due to the fact that it hid his annoyed facial expression.

He pulled the inner layer of his suit on, before looking at the guy so the eye less mask was facing him. “Deal” Venom answered in his low husky voice, as he pulled the coat over and closed it tightly. Every muscle on his upper body was displayed, just as clearly as he had worn nothing over them. This was what prevented him from poisoning every person he got in contact with.

“Fantastic! Then we will talk again soon. So, get some rest and stay out of trouble” he chuckled, again thinking that he was witty. But luckily for Venom the guy left after that, before he had to really try to keep himself in check, so that the guy would stay in one piece.

It was somewhat of a struggle not to think of what he was doing. He was killing someone without knowing if they deserved it, but he couldn’t just let a chance like this pass. In some way this cost for getting revenge seemed rather insignificant, if you looked at the bigger perspective. And this unknown person did not suffer a lot, so Venoms bad consciousness could be kept at a minimum.

A little poison and then a stab right through the head. It was all over in a couple of seconds. If just they knew that it was all for the best, besides nothing good in this world was waiting for them. He was doing them a favor. Sadly this poor fellow before him didn’t get to know that, but he was dead, so no need to worry.

Venom grabbed a hold of the dead guy’s shirt and lifted him, so that he could place him somewhere more appropriate. And perhaps clean him a little, so whoever found him wouldn’t experience a blood bath. You could think that he also did it because he was a religious man, but he was far from that. He was simply a nice guy. Well, if you overlooked the fact that he killed people to get the answers he sought and that he did whatever he thought was right.

Hopefully this was the last person, but he wasn't sure. The guy, who had hired him, had said the job only involved around six people, but this unlucky person was the tenth. Well, all for the best...

He cleaned the guy up, wiping the blood away from his head, and making him look more peaceful, despite the black markings from his venom made him look like something from a horror. He then crossed the dead man's arms over his chest, and lined his feet's and closed his eyes. Lastly he put the chain from the man's cross in his hands, and laid the cross over the back of his hands. He was just about to leave the well placed and cared for body, but was stopped by his cell phone ringing. He really hated that thing, but the call could only be from one person. So he picked it up, without greeting the person on the other side.

"Venom, my friend, I have another mission for you!" The guy who hired him said it in a voice as if he had won something. "Location?" he answered while he got ready to jump out the window.

"I'll send it to you mobile... So stay killingly effective in the meanwhile" he chuckled before he hung up. Venom grinded his teeth together before he jumped out the window, to get to the next location. No matter how many corny jokes he heard from that guy, he couldn't see them as funny at all. But if all went well, he would soon be rid of him.

As soon as he landed on the ground he got the text revealing the next location. Luckily it wasn't far from where he was now, so he was there within fifteen minutes of running. It wasn't hard to climb the building either, but when he arrived to the apartment he soon realized, that something was wrong. What looked like blood was running down the open window he was about to break in through. More blood displayed itself before him as he silently slid in to the room. This was not good - probably a set-up. But despite that, he didn't run away.

He had to know what had happened, and where the guy was. And if he was alive, he had to do his job. So he followed the trail of blood into the apartment, trying not to look around too much. It was harder to kill someone, if you had a feeling of knowing them. And you easily got that feeling when you started to see pictures of them.

And there he was at the end of the trail. The man that supposedly was Matthew Green was sitting against the wall in his own pool of blood, with a hand over the wound in his stomach and a phone in the other. He looking rather dead or dying as a minimum. As Venom stepped closer, it was made clear that this poor chap still had some life left in him, as he started to move.

"It's a set-up... The police are on their way, so unless you want to get caught, you better get on the move..." the man said in a drained voice, and then lifting his head so that he could look at Venom. But Venom didn't answer him and just stepped closer with the intension of finishing him off. "He promised you information about your dead wife, right? Well he is the one with the information... Well him and me..." The last part made Venom stop dead in his track, lowering the blade, that he had held ready to kill him.

"What do you know?" he asked in the most calm voice that he could muster, despite his eagerness. "That it was the cooperation that I used to work for, that had gotten the order to inject you with something we didn't know what was. It wasn't hard to get it done, since we just asked you to join an experiment. And as a scientist you gladly agreed... But if you are looking for names, then you need to go to the guy who hired you" the man blinked a couple of times trying to stay awake. "How do you know?" Venom asked with mistrust in his voice. "We used to work together... Just as you did with the guys you killed... Don't you remember..." his words slowly died out, as his head fell forward. He was dead...

Venom turned on his heels and ran to the window he came from and jumped out in the same second that the door to the apartment was kicked in. He didn't get to see who it was, but Venom was pretty sure that he could hear someone yell 'Police'. Not that it mattered, since he had something far more important to do.

It was too far down to actually just drop down, so mid way he grabbed onto a little ledge on the building. And almost perfectly timed his cell phone started to ring. If not he had been in the middle of losing his grip he would have gotten it. But he could take his time doing so when he got to the bottom, which was soon, since he couldn't hold on. His grip on the ledge disappeared and in a not so elegant way he fell to the ground. Luckily a garbage truck was standing in the perfect place. He got buried in garbage bags, instead of hitting the ground and wasn't hurt. He then turned to his cell phone that still was ringing.

"I am going to kill you..." Venom hissed into the phone.

"Yes, yes... We have plenty of time for that, not like we a rotting away. Hope you had a soft landing by the way" he said in that all familiar cocky voice. In which he was only met with a low hateful growl.

"You can find me on the roof top of the Triple Corporation building... Stay fresh. I'll be waiting." The guy hung up, and as if he had set the beast loose, Venom started to run the fastest he had probably ever done. He was pissed beyond compare. Getting tricked and fooled so that he would erase the traces that he was looking for. Oh that guy was going to suffer.

Venom almost kicked the door to the roof in, though it wasn't locked. All he cared about was getting face to face with that little rat who had tricked him. And probably to the guys luck, he was -as said- on the roof, waiting for Venom to show up.

He spread his arms in a friendly gesture, but with a smile on his face that told otherwise. "I see you followed the manuscript perfectly, I knew you were the one for this role!" he grinned, and stood still even though Venom was more than eagerly approaching to rearrange the man's face. The man simply held a hand forth as a gesture to stop before speaking. "If I were you I wouldn't do that... I have some of your venom ready to kill me, and that wouldn't really help you..." Venom stopped, this time not doubting that the guy was speaking the truth.

"Why did you do it?" Venom sneered almost as an attempt to keep himself from attacking the guy. "Now, now, not so hasty, it's my show - and first..." The sound of helicopters approached rapidly, and was soon over them. "... Some light!" precisely at that moment several spotlight from the helicopters was turned on, pointing on both Venom and the guy himself. He laughed, raising his hands into the air, as if he was going to surrender.

"This is the police, we got the building surrounded. Drop you weapon and let the hostage go!" some guy said in a speaker, but none of the two seemed to give a damn.

"Now I will reveal the greater plan like some old classical villain, while you hopelessly stand and listen to my every word..." the man smiled, before continuing. "Like you already know I have made you kill the scientist that knew everything about what happened and who the bigger brain behind this was. This done just to make you rather sad life more unbearable, to make you pay for what you have done. And now you probably ask; what have I done? And to that I will answer; messed with someone you shouldn't. It's not that I hate you, that I do this.

It's simply because I like to see you suffer. Of course it was planed that you were going to get caught long before this, but my attempts failed. So now I lured you here, to one of the highest building in this city, and called the police, to make sure that you had no way to escape."

Venom stepped closer to the guy, which made him back away, slowly getting closer to the edge. “Not so fast now... You haven’t heard the best part yet!”

“The best part?” he replied in an angry tone, stepping even closer to the guy, that again backed away from him, not fearing how every step was one closer to death.

“Yes... The one in which I tell you that there is a cure for your venom, so that you won’t have to kill people anymore, and the even better part where I tell you that I am the one with the cure for your condition... And the best is where I will tell you that I am going to kill myself before you ever get them...” the man reached into his pocket, making Venom throw himself at him trying to prevent the guy from harming himself.

He was not allowed to die! Not before he had gotten his answers! “I am going to skin you, you little slithering snake...” Venom tried to grab onto his hands, but didn’t get away that easily.

“No, no, don’t hurt me sir, I haven’t done anything!” the guy suddenly pleaded as he fought his way backwards.

“Haven’t done anything? You betrayed me!” he yelled, hitting the guy, making him stumble to the edge. And then the man grinned, showing the syringe still containing some black fluid in one hand, and the recorder in the other hand.

“HA! You are killing me!” he laughed before letting himself fall backwards waving goodbye to Venom. Leaving him on the alone on the roof for a few seconds before the police stormed the place.

Rikke Husted Østergaard, Skive (f. 1996)

Kærlighedens Flammer

Rikke Husted Østergaard

Et overnaturligt kærlighedsdrama om hovmod og håb...

Jeg kunne mærke endnu en byld der sprang, det gjorde så ondt, og hvis ikke det var fordi min mund og hals var fyldt med blod og slim, ville jeg uden tvivl have skreget i smerte. Det eneste jeg kunne ytre var en svag rallen.

Mine øjne var tunge og ville ikke åbne, selvom jeg sådan havde lyst til at åbne dem, og kigge på ham. Jeg længtes efter ham, og jeg ville sådan ønske jeg kunne se hans ansigt igen. Jeg begyndte at hoste. Jeg kunne mærke, hvordan de vendte mig på siden, så jeg ikke blev kvalt i mit eget bræk og blod. Jeg mærkede væsken kommer op af min hals. Det var kun blod og mavesyre, jeg havde ikke mere at kaste op.

Jeg havde aldrig forestillet mig, at sådan noget forfærdeligt kunne ske for mig, for nogen faktisk! Det var kun ting som skete i fortællinger, folk der blev syge og døde. Døden havde været en uvirkelighed lige indtil sygdommen havde ramt mig. Død var ikke noget som skete, det var bare en figur opfundet for at skræmme folk. Det var jeg sikker på dengang.

Men ikke mere, jeg vidste godt at døden stod på trapperne, og jeg snart ville blive hentet og båret videre til min evige straf. Det var det, som jeg havde fået af vide for så mange år siden, at hvis du døde ville du blive straffet med en straf, som var endnu værre end selve døden. Du ville leve et liv i frygt i al evighed. Jeg ville ikke dø! Jeg havde aldrig kendt nogen, som var død.

Hvorfor var alting så uretfærdigt? Jeg kunne mærke vand på min kind, regnede det? Jeg brugte alle mine kræfter på at åbne mine øjne bare en lille smule, og jeg så, de smukke blå øjne stirrer på mig i rædsel, mens tårerne strømmede ned af hans kinder og ramte min kind. Jeg kunne næsten ikke se ham, ikke kun fordi mit sorte hår var i vejen, men også fordi at jeg var ved at miste synet.

Jeg lukkede øjnene igen.

Hvorfor græder du? tænkte jeg. Jeg er her jo stadig.

Jeg hostede igen, og denne gang gik en kæmpe smerte igennem hele min krop, smerten var næsten ikke til at bære, og jeg vidste med det samme, at det nu ville være slut. Jeg skulle dø, og jeg kunne ikke gøre noget for at forhindre det. Jeg kunne mærke mine indvolde, som blev revet ud af min krop, og så blev alt sort.

Jeg havde forventet at mærke jorden mod min pande. Jeg havde allerede forberedt mig på kollisionen med den hårde og ujævne jord, og ligesom jeg troede, at jeg ville ramme jorden, mærkede jeg en arm om mit liv, som holdt mig oppe. Jeg åbnede mine øjne og kiggede op i de smukkeste øjne, jeg nogensinde havde set. Jeg havde det som om at det lille øjeblik varede i evigheder, i virkeligheden varede det nok kun et sekund før jeg igen stod på mine egne ben, men han holdt fast i mine arme. Jeg kiggede op på ham, som lige havde reddet mig fra at kolliderede med jorden. Hans blå øjne var lige så blå som mine, og det var ikke særlig tit det skete. ”Er du okay?” spurgte han.

Han gav slip på mig, men holdt sine hænder tæt ved mig, som om han forventede, at jeg ville falde. Jeg kiggede på ham, og et underligt stik af længsel ramte mig, da jeg så på ham.

”Har vi mødt hinanden før?” spurgte jeg med undren. Det lød som en rigtig dårlig score replik, men jeg var virkelig oprigtig. Jeg havde en følelse af, at jeg havde mødt ham før et eller andet sted. Han gav et lille grin fra sig, mens han rystede på hovedet, så hans lyse, pjuskede hår fløj til alle sider. Før jeg vidste af det, stod jeg helt alene på fortovet.

Jeg sad og vippede på min stol, da jeg så ham kommer ind af døren. Det var ham, som havde grebet mig tidligere på ugen, og jeg havde ikke kunnet glemme hans ansigt. Jeg havde næsten ikke tænkt på andet, det var, som om jeg var besat af tanken om ham. Jeg var lige ved at falde ned af min stol. Da han stod oppe ved tavlen, lagde jeg mærke til den mumlen og fnisen der begyndte i klassen.

Tænk at jeg skulle have timer med ham, den næste ting var, at det bare var utroligt, at han gik på min skole. ”Timen er startet vær venlige at være stille!” sagde vores lærer. Snakken forstummede med det samme, hvilket var meget unormalt, det var nok fordi der startede en ny, og alle var interesserede i ham. Jeg var i hvert fald selv meget interesseret i ham. ”Vi har en ny elev i dag, han hedder Vincent, og er lige flyttet til London fra Carlisle, så tag godt imod ham.”

”Jeg glæder mig til at lære jer at kende,” sagde Vincent og smilede til klassen, jeg kunne tydeligt høre piger der sukkede drømmende.

”Vincent, du kan sidde nede ved siden af Skye,” sagde vores lærer og pegede ned på mig. Jeg rakte hånden i vejret, for at Vincent kunne se, at det var mig, han mente. Vincent satte sig smilende ned ved siden af mig. Jeg tror ikke, jeg hørte et ord i den time, for jeg var alt for optaget af ham.

Da klokken ringede skyndte jeg mig ud af klassen, det var alt for pinligt, at jeg var så besat af Vincent, jeg kunne slet ikke tage det. Jeg sad på trappen, og kiggede ned på min madpakke. Jeg kunne mærke, at jeg rødmede. I timen havde Vincent kigget på mig, og givet mig et smil, så jeg troede, at jeg skulle dø, virkelig. Han havde taget mig i at kigge på ham så åbenlyst.

”Hey, må jeg sætte mig her?” Jeg drejede hovedet og så på Vincent, som stod med en madpakke bag mig. Hans lyse hår fløj til siden, fordi det blæste så meget, og hans perfekte blå øjne kiggede ind i mine. Jeg kunne ikke sige noget, men nikkede bare. Han satte sig ved siden af mig, og jeg kunne mærke mit hjerte hamre mod mit bryst. Jeg kunne ikke forstå, hvordan jeg var blevet forelsket i ham så hurtigt. Jeg kiggede genert på ham, det var jo ikke fordi der var noget specielt over ham. Han var bare en helt almindelig dreng, som alle andre drenge på skolen.

Han tog mig i at se på ham, og jeg kiggede hurtigt væk, det var anden gang i dag.

Det var virkelig pinligt efterhånden, men han grinede bare, ”Du behøver altså ikke være så genert. Vi er trods alt klassekammerater,” sagde han stadig grinende, ”... og jeg synes, du er meget sød.” Jeg kunne ikke længere gemme min rødme, og det fik ham bare til at le endnu mere, og jeg kunne ikke lade være med at grine med. Snart snakkede vi om kap, og jeg havde det godt med, at jeg kom så godt ud af det med ham. Alle mine bekymringer forsvandt som dug for solen. Vincent gjorde mig tryk, og jeg følte en varme inde i mig, når han smilede til mig.

Jeg havde stadig fornemmelsen af, at Vincent og jeg havde mødtes før, men jeg fortrængte den, jeg ville ikke virke for desperat. Desuden så håbede jeg nok kun, at vi havde mødtes før, fordi han var så perfekt i mine øjne. Han vidste, hvad han skulle gøre, for at få mig til at le, også selvom vi lige havde mødt hinanden. Han var venlig, og hans smil var helt fantastisk. Jeg vidste ikke at nogen kunne være så perfekt som Vincent.

Jeg mærkede det hårde greb om mit håndled blive endnu hårdere, før jeg mærkede min ryg ramme den hårde mur. Et suk undslap mine læber, men jeg vendte straks min opmærksomhed mod drengen foran mig. Han havde låst mine hænder fast over mit hoved med kun en hånd.

Gyden, som vi befandt os i, lugtede stærkt af alkohol, og hvordan jeg var endt der, var et mysterium for mig. Jeg kiggede vredt ind i de brune øjne, som havde et smil gemt i sig, men ikke et venligt smil, faktisk alt andet end et venligt smil. Jeg sparkede ud efter ham, men det resulterede bare i, at han pressede sig tættere ind mod mig, for at holde mig på plads. Han så ikke ud til at være meget ældre end mig, men hans brune hår, som hang ned i hans øjne var meget fedtet og ulækkert. Han stank også langt væk af alkohol. Jeg prøvede at vride mig fri af hans greb, men det lykkedes ikke for mig.

Han vendte mig om, og vred mine arme om på ryggen. ”Undskyld den ubehøvelede opførelse, men jeg vil bare have Deres penge,” sagde han. Jeg mærkede noget spidst blive trykket mod min ryg, en kniv, ”og De må hellere give dem, ellers bliver det værst for Dem selv.” Jeg undrede mig over, hvorfor han talte så formelt. Jeg rystede på hovedet, jeg havde ingen penge på mig, den eneste grund til at han var gået efter mig, var nok min skoleuniform.

”Jeg har ingen penge på mig!” råbte jeg i håb om, at nogen ville høre mig.

”Du lyver!” sagde han vredt, formaliteten var pludselig glemt, og jeg kunne mærke kniven blive presset hårdere mod min ryg, ”sådan nogen som dig har altid penge på sig!”

Jeg var så forbavset over den scene der udspillede sig foran mig. De sorte fjer, ilden og blodet. Vincent stod foran mig, hans ellers smukke blå øjne havde et rødt omrids, og han var dækket af blod, ikke hans eget, men mandens. Jeg var forfærdet over synet af blod som dækkede Vincent. Ud fra hans ryg var der store, sorte vinger.

”Du skal ikke være bange Skye,” sagde han og rakte hånden ud mod mig, jeg tog ikke imod den, jeg var så bange, bange for Vincent. Vincent så helt forandret ud, ikke kun udseendet, men jeg så Vincent med et sadistisk smil om læberne, noget jeg aldrig havde troet, jeg skulle se. ”Jeg er her for at redde dig,” sagde han, jeg tog hans hånd, og han hjalp mig op.

Jeg rystede, og troede jeg ville falde igen, men han holdt fat i mig. Hans øjne blev langsomt normale igen, og hans vinger forsvandt. Der var ild omkring os, men den forsvandt også snart, sammen med alle sporene af manden. Det eneste, der var tilbage af ham, var blodet som dækkede Vincent, men som jeg kiggede på ham, begyndte blodet ligesom at fordampe, og til sidst stod den Vincent, jeg kendte og elskede foran mig igen.

”Jeg er ked af, at du skulle opleve noget så forfærdeligt Skye, det var aldrig meningen.”

Han kiggede mig i øjnene, hans øjne var fyldt med varme og bekymring. Jeg begyndte at græde, og Vincent holdt mig tæt. ”Jeg elsker dig Skye.” Og med de fire ord, blev alting sort for mig.

Jeg kiggede op i de smukke blå øjne, som altid var der for mig. ”Vincent!” sagde jeg glad og sprang op. ”Hvad laver du dog her?” Han smilede til mig, og tog min hånd, jeg gengældte smilet.

”Skye, vi ved begge to godt, at det her forhold ikke kan blive ved,” sagde han på en meget seriøs måde, jeg kiggede forbavset på ham, hvad skulle det nu betyde? Ville han ikke være min ven mere? ”De ældre vil jo have os til at finde vores eneste ene,” han holdt en pause, som om han ikke selv vidste, hvordan han skulle fortsætte, ”og så er vi nød til at ende det her.”

Jeg vidste godt, at han havde ret; vi skulle finde vores eneste ene, men hvorfor ville han ikke være min ven mere så? Jeg kunne mærke, at mit hjerte protesterede. Jeg ville ikke miste Vincent! Vincent havde jo altid været min bedste ven, hvorfor skulle jeg miste ham nu? Det gav ingen mening, jeg ville ikke have, at det skete, det måtte bare ikke ske.

”Vincent,” hviskede jeg svagt, jeg holdt fast i hans hånd, ville ikke give slip. Jeg ville sige noget mere, men jeg kunne ikke komme på noget.

”Jeg elsker dig Skye!” sagde Vincent, ”du er min eneste ene!” Et par tårer, som var undsluppet mine øjne før trillede ned, da jeg forbavset kiggede op. Vincent stod med så meget overbevisning i blikket, og så kyssede han mig. Vores vinger sprang ud, og hvide fjer fløj over det hele. Hvide fjer.

Jeg vågnede med et sæt, og kunne mærke en smerte i ryggen. Jeg kiggede rundt og opdagede, jeg lå i en hospitalsseng. Jeg satte mig langsomt op, og før jeg vidste af det, stod mine forældre ved min side. Jeg havde en meget sær følelse i hele min krop. Jeg havde husket. Jeg havde husket Vincent, og en lysere og lykkeligere tid. Jeg mærkede et stik af savn, og det var som om denne verden ikke kunne måle sig med de ting, jeg havde set.

Selv luften føltes ikke ligeså frisk, farverne ikke ligeså skarpe, og alting føltes forkert. Det var som om, der var noget vigtigt, jeg havde overset, men jeg vidste ikke hvad. Jeg savnede Vincent, savnede hans fingre mod min hud og hans blide ord. Jeg savnede hans nærvær.

Jeg satte mig op, jeg hørte ikke efter, hvad mine forældre sagde. Jeg ville se Vincent, min eneste ene, og det skulle være snart. Hele min verden føltes tom, nu jeg kendte sandheden.

”Skye! Du skal ikke prøve at opsøge din fortid!” sagde drengen, som stod foran mig. Jeg kunne med det samme se, at han var blind, ”du er nødt til at lade Vincent gå, du har såret ham nok.” Jeg kiggede forskrækket på den lille dreng. Hvad vidste han om det? ”Mit navn er Seth, og ligesom dig, kan jeg huske min tid i den anden verden, men der er en grund til, at vi glemmer den! For hvis vi huskede den, ville vi bare blive mere og mere fortvivlede og prøve at komme tilbage dertil!” Jeg vidste ikke, hvordan Seth vidste så meget om mig, men jeg blev pludselig bange. ”Du skal ikke være bange Skye, hvis nogen kan vende tilbage til den anden verden, er det dig. Men du vil ikke høre til der mere. Jeg kan se, at det er første gang, du er blevet genfødt, din magi er stadig ufattelig stor.” Jeg var sikker på, at han var sindssyg.

Jeg bakkede ligeså stille væk fra ham, men han tog fat i min arm. ”Jeg ved, at du er ny i denne verden, men du skal ikke prøve at komme tilbage til den anden verden, og Vincent burde ikke være kommet her. Han hører ikke til her, ligesom du ikke hører til der. I er adskilt for altid fra nu af.”

Jeg sad lidt uden for byen, der var helt øde og det lignede nærmest en park bare uden bænke. Jeg tænkte på de ting, som Seth havde fortalt mig. Havde jeg virkelig stadig stærk magi i mig? Og var magien ved at uddø i denne verden? Jeg vidste godt, at jeg burde tro på Seth. Han havde også fortalt mig om, hvordan han kunne se andre folks magiske aura, og mange på jorden havde helt mistet deres, det var sørgeligt. Seth havde mistet mange af sine kræfter også, så det var vel helt naturligt.

Jeg kiggede på mine hænder, og koncentrerede mig. En lille vandboble dukkede op i mine hænder. Jeg kunne pludselig huske magiens kunst. Alt hvad jeg havde lært kom tilbage til mig. Jeg tog en dyb indånding og prøvede noget lidt større. Jeg lavede en piruette og vandet stod omkring mig. Jeg smilede lykkeligt, jeg kunne stadig, det gjorde mig glad og trist på samme tid. Jeg havde magiske kræfter, men i denne verden ville jeg ikke kunne dele dem med nogen anden. Jeg huskede pludselig Vincent, jeg kunne dele det med Vincent, eller kunne jeg? Måske var Vincent kommet til denne verden, for at undgå magi og bare være sammen med mig. Vandet som før havde svævet, faldt til jorden og forsvandt ligeså stille.

Jeg følte mig som den mest ensomme person i verden. Hvis jeg fortalte nogen om mine kræfter, ville de synes, at jeg var sær. Jeg kiggede på himlen, solen var ved at gå ned, og det så helt fantastisk ud. Måske var solnedgangen det eneste, som kunne måle sig med den anden verden, for af alle de ting, som jeg havde set, var solnedgangen den smukkeste. Jeg ville ønske Vincent var ved min side og delte den med mig.

Jeg havde ikke set Vincent, siden han havde reddet mig i gyden. Han var ikke kommet i skole, og jeg havde ikke set ham i byen. Jeg plukkede en blomst, og begyndte at bevæge mig tilbage mod busstoppestedet. Jeg længtes efter Vincent, og jeg vidste, at jeg ikke ville kunne leve uden ham, resten af mit liv uden at føle mig tom. Mine tanker stoppede der. Jeg kunne mærke varmen, før jeg så ilden.

Jeg var omringet af ild til alle sider, og jeg følte, hvordan mit hjerte begyndte at banke hurtigt. Jeg vidste jo godt, hvem der stod bag det, men jeg ville ikke acceptere det. Det var for meget. Jeg hørte en latter bag mig, og vendte mig hurtigt om, og selvom jeg ikke kunne se ham helt for røgen, var jeg ikke i tvivl.

Jeg undveg den første ildkugle, som blev fyret mod mig, men ikke den anden. Jeg kunne mærke en kæmpe smerte gå igennem hele min krop. Jeg vidste allerede, at ilden ikke ville fortære noget, men bare brænde, og jeg havde også forberedt mig, alligevel kunne jeg ikke lade være med, at føle panikken sprede sig i mig, da kuglen ramte mig.

Jeg lukkede mine øjne og lavede en alt for velkendt bevægelse. Vand lagde sig over ilden omkring os, og den forsvandt med det samme. Der var ingen damp fra vandet. Jeg havde trænet det så meget med Vincent før i tiden. Vincent stod nu foran mig, og jeg kunne med det samme se, at han ikke var den samme Vincent, som jeg havde kendt, han var som forandret. ”Vincent!” råbte jeg. Hans øjne var blevet helt røde, hans vinger var sorte, og det var det, som havde været galt.

Den Vincent, jeg kendte, havde haft hvide vinger.

Sorte vinger var et tegn på ondskab, at man var gået over på den anden side, og ikke havde tænkt sig at komme tilbage. Jeg kunne huske, at Vincent havde haft utrolige kræfter i den anden verden, det var derfor, han havde fået så mange rivaler, men han havde altid været ligeglad med dem. Han havde bare viftet dem af, og fortsat sammen med mig.

”Skye, din skønhed er næsten vedligeholdt, vidste du godt det?” spurgte han med et ondskabsfuldt smil, ”men dine farver er falmende sammen med dine kræfter. Dit ellers så smukke kulsorte hår er nu blevet en mørkebrun farve i stedet for, men dine øjne, de er stadig de samme.”

”Vincent, hvad er der sket med dig?” sagde jeg fortvivlet, der var noget helt galt. Vincent var ikke sådan, jeg ville ikke tro på det. ”Du er ikke sådan her Vincent, kom nu til dig selv,” bad jeg. Før jeg vidste af det havde Vincent peget en pistol imod mig, den var omgivet af røde flammer, og jeg vidste med det samme, at det var Vincents specielle våben. ”Vincent...” hviskede jeg. ”Det eneste gode ved denne verden er, at våben er meget mere avancerede her,” sagde han, som om han ikke havde hørt mig, ”og menneskerne er langsommere til at komme sig over sår, de må have det svært i krig. De er så skrøbelige.” Vincent grinede et sygt grin, som jeg slet ikke kunne kende. Jeg måtte erkende, at han ikke længere var den samme.

”Det er så synd Skye,” sagde Vincent, mens han begyndte at gå tættere på mig, stadig med pistolen i hånden, ”jeg elskede dig jo virkelig, og måske kunne vi leve lykkeligt her, ikke?” Hans ansigt var fyldt med et selvtilfreds smil, ”men du dør jo lang tid før mig, og skal jeg så vente på, at du bliver genfødt og vokser op? Nej vel? Det ville jo ikke gå.” Han stod helt tæt på mig nu, han strøg sin hånd igennem mit lange, mørkebrune hår, ”desuden ville jeg ikke kunne klare smerten og tanken om, at miste dig igen.” Hans finger var under min hage, så han tvang mig til at kigge ind i sine røde øjne.

”Skye, jeg skal bruge dig. Jeg vil overtage denne verden. Og din sjæl har den magi, jeg skal bruge for at skabe et nyt hul mellem de to verdener, så flere kan komme under min kommando.” Min krop blev omgivet af vand, og han nåede lige at hoppe væk i sidste sekund. Området omkring mig var nu helt tørret ud og dødt.

”Jeg er ked af, at det skal være på denne måde Vincent,” sagde jeg og to pistoler blev formet i mine hænder, ”vores veje må skilles her.” Jeg pegede pistolerne mod ham, og hvide vinger voksede ud af min ryg. Hans grinede igen. Jeg havde aldrig haft en chance imod ham før, og min magi var blevet endnu svagere nu, men jeg måtte prøve. Jeg havde intet valg.

Jeg lå ved siden af Vincent. Hans åndedræt blev svagere og svagere. Regnen var ved at skylle blodet, som dækkede os begge væk. Jeg kiggede på Vincent, jeg kunne godt se, at han ikke ville have længe tilbage i denne verden. Hans vinger var flåede og han havde sår over det hele. Hans øjne var blevet blå igen, og han kiggede mig i øjnene. Vi lå bare, uden at sige noget, for hvad var der at sige? Det her ville være slutningen, der ville ikke være mere efter det, det vidste vi begge to.

Vincent rakte sin hånd mod mig, og jeg tog den. Solen var for længst gået ned, men jeg havde ingen problemer med at se Vincent. ”Tror du også... Jeg bliver genfødt, her?” spurgte Vincent stille, ”eller er det for lille en straf for en som mig?” Jeg åbnede munden, jeg ville sige, at jeg var sikker på, at han ville blive genfødt her igen, men det ville være løgn. Jeg ville ikke lyve overfor Vincent.

”Jeg ved det ikke,” svarede jeg ærligt, mine øjne blev sørgmodige, ”men jeg ved, at jeg vil vente på dig her, for evigt.” Hans læber formede et smil, og jeg smilede tilbage til ham.

”Du kan lige vove på at glemme mig,” sagde han på en truende og sjov måde på samme tid, ”jeg skal nok komme tilbage til dig Skye, det lover jeg.” Vincent begyndte at lyse, han oplyste natten, og hans vinger blev hvide, ”måske bliver jeg tilgivet når alt kommer til alt,” sagde han glad med et smil.

Jeg stod på bakken og kiggede ud over byen. Jeg ventede på, at han ville komme tilbage. Luften var dejlig lun, og mit hår blæste i vinden. Der var allerede gået 200 år og 4 genfødsler, siden jeg sidst så ham. Mit lange, nu lyse, hår blev revet med af vinden.

Jeg havde fundet ud af, at jo flere gange man blev genfødt, des mindre lignede man sit originale jeg. Jeg havde mødt Seth i alle min genfødsler nu, han havde endda været min lillebror på et tidspunkt, men Vincent var aldrig kommet tilbage.

I mine forrige genfødsler havde jeg ikke haft nogen i mit liv, som kunne fylde Vincents plads i mit hjerte, og jeg kunne stadig ikke fylde det, men for hver genfødsel blev Vincent mindre og mindre i min bevidsthed.

Mine blå øjne stirrede mod himlen, da jeg hørte en stemme bag mig, ”Skye!” Jeg blev helt forskrækket og vendte mig om.

Jeg smilede ved synet af hans ansigt.

Signe Bech Sørensen, Mariager (f. 1995)

Væddemålet

Signe Bech Sørensen

En piges historie om madding og snarrådighed...

”Nej, stop, jeg vil ikke mere, nu kan det være nok!” råbte en arrig pige op. Flere overraskede øjne kiggede på hende, men det tog hun sig ikke af. For hende var der bare faderen og hende selv.

En syngende lussing ramte hende hårdt på kinden. Hun kunne allerede mærke den dunkende smerte. Først som en stikkende fornemmelse, men senere ville det begynde at hamre.

“HVAD FANDEN BILDER DU DIG IND, MIRANDA?!” rungede faderens grove stemme i hele huset. Alle andre havde valgt at trække sig så langt væk fra skænderiet som muligt. Hvis man bare lod, som om, man ikke var der, så skulle det hele nok gå. Ja, det var, hvad de alle sammen tænkte. Alle hendes brødre, der eller var så store og stærke, og lille Mia der altid fik, hvad hun pegede på. Dem alle sammen, de turde ikke sige faderen imod.

”Nu har jeg gjort alt for dig, givet dig mad, et sted at sove, tøj på kroppen. Alt hvad du er, er noget jeg har gjort dig til!” Man kunne høre den afsky, faderen følte for hende. Hvert ord stak som små pile, lige ind i hjertet. Hvis man da havde et hjerte. For lige nu, i dette øjeblik følte hun intet. Hverken for sin fader, for sine brødre eller sin søster. De var alle sammen ligeglade med hende. Bare hun gjorde sit arbejde, fulgte trop når der blev sagt noget, og gjorde som faderen sagde.

”Jeg rejser. Ingen skal længere glemme mig, ignorere mig og behandle mig som skidt!” ordene blev sagt uden omtanke. Det røg ud af hendes mund, og så var de jo sagt.

“Fint, så gå. Vi har ikke brug for dig. Så er der en mindre, vi behøver at føde på.” Faderens stemme osede af afsky. Han nærmest spyttede ordene ud af munden.

”Så tager jeg mors kniv med! For det er hvad jeg skulle arve!” udbrød Miranda spydigt.

Hun gik ind i sine forældres soveværelse, rev en kasse frem bag sengen og åbnede den. Deri lå den fineste lille kniv. Detaljerne kunne ses fra lang afstand, og æggen var så skarp, at den kunne skære gennem hvad som helst. Det havde Miranda i hvert fald fået at vide. I skæftet var der indgraveret et m. M for Miranda. Hun tog arrigt kniven og vendte sig om. Løb ud af huset, ud i den kolde efterårsnat, hvor vinden ruskede i træerne og fårene stod som klumper for at holde varmen.

Miranda havde ikke gennemtænk det. Det kunne hun godt se nu. Hvordan skulle hun kunne klare sig selv? En femtenårig pige uden penge, uden mad og uden et sted at sove. Vinden svøbte sig isnende omkring hende, så kulden krøb ind under huden på hende. Snart ville hun begynde at fryse rigtigt. Mørket var også faldet på. Heldigvis var det en stjerneklar nat, så det ville være muligt at finde vej. Hvorhen hun nu end skulle.

En ting var i hvert fald sikker: hun ville ikke tage tilbage. Den eneste, hun rigtigt ville savne, var sin mor. Det føltes, som om hun havde svigtet hende. Forladt moderen selvom hun lå syg og svagelig i sengen.

”Tænk på havet, havet finder altid en udvej” plejede moderen at sige, før hun blev syg. “Havet finder vej gennem selv de mindste sprækker, det spiser landet, bid for bid, år efter år, og det kan slukke selv den værste ild”. Moderen ville det bedste for hende. Det var hun sikker på. Hun prøvede at tænke på havet.

Havet. Havnen? Der var der skibe, og med skibe kunne man sejle ud for at finde noget nyt. Der var et par kilometer til havnen. Det var ikke mere, end hun kunne klare. Hun havde førhen sneget sig ned til havnen og havet, når hun blev ked af det. Oftest var der ingen som lagde mærke det til. Og når det så skete, fik hun altid smørren:

”hvor vigtigt det er, at hun gjorde sin part, for at kunne få gården til at fungere.”

Miranda kunne vejen til havnen i søvne. Men hun blev alligevel en smule usikker, nu hvor det var mørkt og skyggerne ændrede på landskabet. De dansede over bakkerne, forvrængede træerne, så de grinte ondt af hende. Men hun kunne ikke gå tilbage. Ikke nu. Hun var kommet for langt. Hun ville ikke virke svag, hun ville ikke være som før i tiden. Og derved lagde hun et løfte til sig selv. Hun ville aldrig nogen sinde fortryde noget, hun havde gjort, længere. Aldrig nogen sinde.

Da Miranda ankom til havnen, var klokken over midnat. Hun så sig omkring. Der var næsten helt stille. Kun larmen fra en nærliggende kro fyldte natten. Hvor skulle hun kunne finde arbejde ved et skib? Svaret kom helt indlysende, lige efter at hun havde tænkt over det. For hvor går sømænd hen når de har lagt til kaj? Kroen selvfølgelig.

Luften var fuld af røg, og der lugtede fælt af armsved og uvaskede kroppe. Men kroen summede af liv, og der blev drukket tæt. Det var let at se, hvem der var sømænd, og hvem der var bønder. Sømændene var oftest nogle store klepperter med tatoveringer og kæmpemuskel. Nogle var i gang med at lægge arm, andre lagde an på kroens piger. Bønderne holdt sig i grupper. De var sikkert kommet efter en lang arbejdsdag. En hånd lagde sig pludselig på hendes skulder. Den var stor, bred og man kunne mærke, at der var kraft bag.

”Hvad laver sådan et skravl her?” lød en stemme. Da Miranda vendte sig om, stod der den største mand, hun nogensinde havde set. Større end hendes brødre, større end hendes far og endda større end smeden. Han havde langt brunt hår sat op i en stor, sjusket hestehale. Man kunne lugte, at det var lang tid siden, han havde været i bad, og håret var fedtet af saltvand. Han var meget veltrænet, store muskler, men uden den sædvanlige ølvom. Hun ville skyde på, at han var omkring de tredive. ”Jeeg...” ordene ville ikke rigtig frem. Hvorfor kunne hun ikke finde på en eller anden undskyldning?

Bare en lille hvid løgn, så ville det hele nok gå. Men nej, lyve det kunne hun ikke. ”Har du slugt dine ord?” spurgte sømanden i et lidt overbærende tonefald. Miranda så op på ham med munden åben, men endnu en gang kunne hun ikke få ordene frem. Så med et suk trak hun på skulderne. Det var alligevel disse mænd, hun skulle prøve at charmere sig ind på, for at kunne komme med ud at sejle.

”Jeg har ikke ligefrem slugt mine ord. Til gengæld er jeg her for at søge arbejde på et af de skibe, som ligger til kaj”. Man kunne se, at mandens øjenbryn hævede sig en anelse. Det var sikkert svært at tro på. En ikke helt udvokset pige, hvis tøj lignede noget af det, bønderne havde på. Hun kiggede fast på ham, og en følelse af håb bredte sig i hendes krop.

Men, en pige, hvordan skulle hun dog kunne gavne på et skib? Hun kunne sikkert ikke engang finde ud af at binde knob, og med de muskler, som hun var udstyret med, ville hun ikke holde en dag på skibet med alt dets hårde arbejde. Derudover måtte man jo også tage hensyn til, at piger bragte ulykke på skibe.

En kraftig karl med muskler, der så ud til at ville sprænges kom slentrende hen imod dem. ”Prøver du at tage alle pigerne for dig selv, Gustav?” spurgte han højroset og slog ud med den ene arm. ”Som sømænd vi dele.”

Hvordan kunne han sige sådan noget? ”Jeg er ikke nogens pige, og bestemt ikke hans eller din”. Ordene kom, uden at hun overhovedet havde tænkt over dem. Hun bed sig i læben. Måske havde det været en dårlig ide, at sige sådan? Man kunne jo aldrig vide, hvordan sådan nogle sømænd tænkte.

Heldigvis kom Gustav hende til undsætning. ”Nu, skal du høre Brag. Denne pige vil gerne have arbejde på et skib.” Det blev sagt med et smil, men i hans øjne kunne man se en udfordring til den anden mand. Var disse to mænd da ikke venner?

Brag brast i et grin, der kunne høres over hele krostuen. Hans stemme var hæs, og da han endelig begyndte at tale, kunne han stadig ikke helt få vejret.

”En pige på et skib?! Nu må jeg le. Det var da den dårligste joke, du endnu er kommet op med. Hun ville jo ikke engang holde en uge!”

Gustav så overvejende på Miranda og tilbage på Brag, hvorefter han nikkede. ”Jeg vil gerne vædde ti guldstykker på, at hun holder mere end en uge”. De folk som stod omkring holdt pludselig mund og stirrede på den scene, som var ved at udspille sig. Ti guldstykker var ufattelig meget. Man kunne leve som en baron eller en konge i en måned eller to for de penge.

Og for en almindelig bonde var ti guldstykker mere end man tjente på fem år. Hvordan kunne disse to mænd have så mange, og hvorfor ville de vædde dem om hende??

Brag syntes tydeligvis, at det blev mere og mere sjovt. Nu stod han med begge ben i et væddemål, hvor han enten kunne tjene rigtig mange penge, eller tabe alt han ejede. Og denne pige så ikke ud til at kunne noget videre. Hun var af middelhøjde, men uden nogen større muskler, og lige nu så hun ret ynkelig ud med det pjuskede, lyse hår og den groft vævede kjole. Så dette væddemål ville han med sikkerhed vinde. Og selv hvis hun så ud til at klare det, kunne hun saboteres. Derfor rakte han hånden frem og så overlegent på Gustav.

”Det er en aftale, Gustav. De ti guldstykker skal nok blive mine, og du vil være en ruineret mand. Men på en betingelse. Hun skal klare det selv uden hjælp fra hverken dig eller andre.” Brags øjne mødte Gustavs. Den anden greb hans hånd og trykkede den hårdt. ”Det er en aftale” Forsamlingen så ud til at puste lettet ud, og et par stykker indgik også selv væddemål om, hvem af de to, der ville vinde. Og lidt efter lidt vendte folk opmærksomheden til bage til deres øl og småsnak ved bordene.

Miranda stirrede chokeret på Gustav. Hvordan kunne han have så meget tiltro til hende? Hun var ikke engang selv sikker på, at hun ville blive på skibet i en hel uge. Hun ville jo bare væk. Hun havde ingen forstand på, hvordan et skib fungerede. ”Kom med ” sagde Gustav og nikkede med hovedet mod døren, hvorefter han begyndte at bevæge sig ud af kroens mylder. Miranda skyndte sig efter, selvom det var svært med alle de mennesker. Til sidst kom de dog ud, og hun kunne trække vejret lettere.

”Hvordan kan I vædde om mig, uden at spørge mig om det først?” udbrød Miranda halvkvalt. Hun så hidsigt op på Gustav, hvorpå hun stampede hårdt i jorden og knyttede hænderne. ”Vil du ikke gerne arbejde på et skib?” spurgte Gustav roligt.

Hun nikkede.

”Nu har du en enestående mulighed. Normalt arbejder piger ikke på skibe. Det er mændenes legeplads, unge frøken.” Endnu engang måtte Miranda nikke.

”Så er det hele jo afgjort. Du kommer med os. Men du skal vide, at det bliver hårdt. At være skibsknægt er ikke nogen nem opgave.”

Miranda så spørgende op på Gustav, ”Javel, hr.?” Gustav smilte. ”Bare kald mig Gustav. Og nu skal du møde vores kaptajn”.

Med lange, hurtige skridt bevægede han sig hen mod kajen. Miranda gjorde sit bedste for at følge med ved at gå, men måtte til sidst indse, at det var bedre at løbe ved siden af ham. En albatros fløj skræppende efter dem. Den kahyt Miranda blev vist ind i var stor og behagelig. Den var ikke overdådigt pyntet, men man kunne godt se, at der var blevet valgt de bedste materialer til alt. En ældre, vejrbit mand stod midt i rummet og studerede et godt brugt kort.

Der lugtede kraftigt af rom, men det tog hun sig ikke af. Da Miranda trådte ind efter Gustav, vendte den vejrbitte mand sig om. Han så noget overrasket ud over, at en fremmed pige var kommet med ind, men lige så hurtigt som det overraskede udtryk var kommet, forsvandt den igen.

”Gustav, hvad er du nu ude på?” spurgte kaptajnen og hævede et øjenbryn.

Gustav nikkede kort til Miranda, hvorefter han begyndte at fortælle om hans og Brags væddemål. Efter at han havde afsluttet fortællingen, så kaptajnen eftertænksomt på Miranda.

Han kløede sig lidt på hagen og sukede dybt. ”Jeg er ikke glad for, det væddemål I har indgået. Alle ved at det bringer ulykke at have en pige om bord, og resten af mandskabet vil sandsynligvis heller ikke blive så glade for det.” sagde kaptajnen. En blanding af skuffelse og lettelse fyldte hendes mave. Miranda holdt vejret, betød dette at hun alligevel ikke skulle sejle med?

Kaptajnen vendte sig om for at se på kortet igen. Det føltes, som om han havde glemte dem. Men Gustav blinkede til Miranda og hviskede. ”Giv ham tid til at tænke. Der er stadig gode chancer for, at du kommer ind på skibet”. Miranda tvivlede stærk, efter at have hørt kaptajnens ord. Men lige som Gustav havde hvisket det, vendte kaptajnen sig og sendte Gustav et fast blik.

”Men nu, hvor du er min betroede andenstyrmand, og jeg skylder dig mit liv, så giver jeg hermed min tilladelse til at tage hende med om bord i en uge. Men hun vil blive behandlet ligesom alle andre. Og den der kjole hun har på, skal skiftes ud. Find hende noget praktisk tøj” Gustav bukkede dybt og sagde ”tak”, hvorefter han hev Miranda ud.

Miranda vågnede ved, at hun faldt ud af den hængekøje, hun var blevet tildelt mellem mandskabets menige. En stank af mandehørm, sved og tjære hang overalt i den tykke luft.

En mandsstemme råbte højt, men hun var ikke rigtig i stand til at opfatte, hvad der blev råbt. Derfor stod hun og så sig forvirret rundt. Hvad skulle hun? Hvorfor var der ikke nogen, som havde fortalt hende noget? De andre sømænd ænsede hende knap nok. De var alle på vej op på dækket, og det med en vis fart. Hvorfor dog så hurtigt? Der var jo ikke uvejr?

Da Miranda ikke vidste, hvad hun skulle gøre, tog hun en hurtig beslutning. Hun måtte bare gøre som alle de andre.. Derfor begav hun sig også op på dækket.

Det ville hun dog ønske at hun ikke havde gjort. For netop som hun trådte op på dækket faldt en stor spand med koldt havvand ned over hende. Det gøs i hende, og hun blev nødt til at anstrenge sig, for at gå upåvirket videre.

En stemme der talte overnaturligt højt lød over hende. ”Nææh, ups. Kom jeg virkelig til at tabe den? Det var dog uheldigt. Nu håber jeg sandelig ikke, at den ramte nogen”

Og da Miranda vendte sig for at se, hvem der talte, gav det en endnu værre kuldegysning. Det var, selvfølgelig, Brag. Hans øjne lyste grimt af andre slemme ting han havde planlagt, og et slesk smil gled over hans ansigt, da han så Miranda. Han havde uden tvivl besluttet sig for at gøre livet så surt for hende som muligt.

Miranda så sig omkring efter nogen, der var villig til at hjælpe. Men overalt veg sømændenes blikke, eller også havde de ualmindeligt travlt med at skrubbe dækket, sætte sejl eller hvad man nu ellers gjorde som sømand. Hun var næsten gennemblødt, og da hun kun havde fået et sæt tøj, var det umuligt for hende at skifte. Derfor blev hun nød til at arbejde i sit våde tøj, og hun ville sikkert blive syg. Det plejedes hendes mor at sige. Hendes mor. Nej, hun måtte ikke tænke på sin familie, de ville hende ikke noget godt. Hun var alene, og måtte klare hendes problemer selv.

Da hun havde stået og sundet sig lidt, kom en sømand endelig hen til hende, men han var meget bister, og stirrede ondt på hende. Måske var han et af disse meget overtroiske mennesker, der mente at hun bragte ulykke? I hvert fald blev en skrubbe, og en spand med vand smidt over til hende. Hvorefter hun fik ordren. ”skrub hele dækket, tøs”

Med store øjne stirrede hun på den bistre mand. ”hele dækket? Det er jo enormt!” udbrød hun.

“Så må du jo hellere komme i gang” snerrede han og vendte sig om. Han hev en æske, med noget der lignede snustobak frem fra sin lomme, hvorefter han satte sig ved rælingen for at nyde den. Sikke en doven skiderik, tænkte Miranda. Men hun kunne jo ikke gøre noget ved det.

Hun gik i gang med skrubbe og spand. Det var hårdt. Det kolde havvand gjorde hendes hænder følelsesløse og hendes arme begyndte allerede efter et kvarter at smerte. En frisk havbrise blæste ind over dækket. Den skar sig ind gennem huden på hende og var isnende kold. Hendes tænder begyndte at klapre.

Men hun arbejdede ihærdigt videre. Hendes ryg smertede, hendes hoved dunkede af anstrengelse, og hver muskel i hende krop skreg om hvile. Hun var bestemt ikke vant til så hårdt fysisk arbejde. Men dette var hendes liv nu, og man måtte gøre, som der blev sagt.

En drengestemme lød i set samme bag hende. ”Dette plejede at være mit arbejde, men tak for hjælpen”. Det var en tynd splejs, omkring 8-9 år. Han smilede og vendte sig derefter om. ”Nå, men jeg har heldigvis masser af andre pligter, jeg kan tage fat på.

Mit navn er for resten Thomas” råbte han og løb videre. Hun så langt efter ham. Her var endelig en, som faktisk talte til hende. Men hun så desværre ikke mere til ham den dag. Han forsvandt bare.

Mens hun stod over spanden med vand, ramte et hårdt slag pludselig hendes ryg. Hun faldt om på dækket, og luften blev slået ud af hende.

Brag's ondsksfulde stemme lød over hende. ”Hvorfor står du dog i vejen? Ved du ikke, at man skal flytte sig, når førstestyrmanden kommer forbi?” Miranda kiggede ned, hun ville ikke møde Brag's øjne. Først og fremmest ville det være uhøfligt. For det andet var hun bange for at se på ham.

”Jeg er færdig med min opgave ” sagde Miranda lavt og bed tænderne sammen, mens hun stadig stirrede stift ned i jorden. Brag stod lidt og overvejede, hvad han skulle sige til den udmelding. Så sagde han smilende. ”Du kan jo kravle op og samle sejlene. Det bagerste råsejl har vi alligevel ikke brug for lige nu”

Miranda kiggede hurtigt op, for at se hvad Brag mente. Der blev peget op mod et af de høje sejl. Det var virkelig højt op! Det kunne man da ikke sætte en pige til? Bestemt ikke en pige, der lige havde skrubbet hele dækket, uden at få hverken vådt eller tørt.

Hun rømmede sig, ”Er der nogen mulighed for, at jeg kan få noget at spise inden jeg begynder?” Og lige da det blev sagt, begyndte Brag at grine. Lidt efter lidt begyndte de andre sømænd at grine med. Dog haltende.

“Mad? Nu?! Det er din egen skyld, at du ikke var til morgensamling og fik dagens ration. Så se du bare at komme i gang.” Brag lød overordentlig munter på en ubehagelig måde.

Hun vendte sig med et suk og så op mod det bagerste råsejl. Hendes mave var begyndt at knurre, men hvad kunne hun gøre? Brag var åbenbart en magtfaktor på skibet, og ingen så ud til at sige ham imod. End ikke Gustav. Men nu havde Gustav også lovet ikke at hjælpe hende. Og kaptajnen?

Han interesserede sig vist ikke for, hvordan en ussel pige havde det om bord. Han havde sikkert vigtigere ting at tage sig til. Det var besværligt at kravle op på masten. Men det var ikke nær så hårdt, som at skrubbe dækket. Og efter lidt tid, havde hun udviklet en teknik, som gjorde det nemmere at kravle.

Men da Miranda var kommet helt op, kom hun til at kigge ned. Der var virkelig langt ned. Det begyndte at svimle for hende, og det var kun fordi, hun holdt godt fast i sit reb, at hun holdt sig oppe. Men hvad skulle hun overhovedet heroppe? Det var der jo ingen, der havde fortalt hende. *Samle sejlene?* Man kunne da ikke bare samle dem sammen, kunne man?

Noget rørte ved hendes skulder. Hun vendte sig for at se, hvad det var, og kom til at skribe. Der sad en mandsling overskævs på masten. Han var kun halvt hendes størrelse og så tynd, at man kunne se hans ribben. Hans ryg så mærkelig ud, for den var pukkelrygget og kastede en lang skygge ned ad masten. Han havde langt, tyndt, fedtet hår med en ubestemmelig farve og tilgroede negle. Han var rent ud sagt hæslig.

Miranda kiggede kort ned fra masten. Brag stod på dækket og så op. En ubehagelig grimasse var på hans ansigt. Hans hånd legede med en kniv. Efter et nærmere øjekast blev Mirandas øjne store. Det var jo hendes kniv, han havde i hånden! Hun mente at kunne se det M, som var indgraveret i skæftet, selv om det var langt væk. Miranda mærkede efter i bæltet, kniven var der ikke. Hun måtte have glemt den, da hun sprang ud af hængekøjen i morges.

”Forbandet være min glemsomhed!” udbrød Miranda, og hold sig øjeblikkelig for munden. Mandslingen var der jo stadig. Mandslingen rakte en hånd frem med en fisk. Han havde flere i bæltet, og man kunne ikke rigtig se om de var for gamle eller bare slimede. ”Spis” fremstammede han med en hæs og hvæsende stemme. Miranda kunne ikke rigtig få sig selv til at tage imod den.

Men netop som hun skulle til at sige nej, knurrede hendes mave virkelig højt. Hun var sikker på at hele skibet kunne høre det. Mandslingen hævede et at sine buskede øjenbryn og viftede lidt med fisken. Derfor tog hun en beslutning. Den fisk skulle spises. Om det så var med skæl, øjne og ben. Hun rakte hånden frem og tog fisken.

Fisken føltes klam og slimet. Halen var sej at tykke igennem og skællene gjorde det ikke bedre. Hun var flere gange ved at kaste op. Så fisken blev kun nede på grund af hendes tomme mave og viljestyrke. Lidt efter begyndte mandslingen at bevæge sig. Han så ud til at gøre et eller andet med sejlene. Måske var det det, hun skulle? Hun kravlede hen til ham og begyndte at iagttage ham på afstand. Det så ud til at virke, hvad han gjorde, så lidt efter lidt begyndte hun at efterligne ham. Og før hun vidste af det, var hun færdig.

En albatros svævede skræppende fordi. Og tågen lagde sig pludselig. Herude kunne en mosekone da ikke brygge? Nu kunne det være nok! Sådant en behandling ville Miranda ikke finde sig i. Så efter at have samlet sejlene, gik hun direkte hen mod kaptajnens kahyt. Selvom tågen var tyk, fandt hun hurtigt døren, og skulle lige til at banke på. Men stemmer derindefra stoppede hende.

”Men hun er jo kun en pige!” det var kaptajnens dæmpede stemme. ”Og netop derfor har vi brug for, at hun ikke ved noget.” svarede Gustav kort. En stilhed fulgte. Miranda holdt vejret og lyttede intenst efter. Var det hende de snakkede om? ”Ja, du har nok ret. Jeg har brug for at finde ud af, hvad Brag kan gøre. Indtil videre har han ikke klaret testen særlig godt” sukkede kaptajnen. ”Tjaah.. det skal jeg ikke kunne sige. Men det var godt jeg fik hende om bord. Hun er det vi manglede for at teste ham. Hun er testen” sagde Gustav. Miranda trådte et skridt tilbage. Var hun kun blevet taget med for at teste en eller anden sømand? Så hun kunne blive trampet på, råbt ad og ydmyget? Bare for at *teste* ham?!

Hun hørte alligevel ikke til her på skibet. Måske var det bedre at hun var blevet hjemme? Eller havde lejet sig ind på et andet skib? Alt andet end det her. Da Miranda senere lå udmattet i sin hængekøje, lød der et rungende skrig i natten. Hun faldt ud af sin hængekøje, af forskrækkelse og skyndte sig op på dækket. Regnen faldt som tunge dråber ned på hende, mens hun kiggede forvirret rundt. Regn og tåge på samme tid? Først kunne hun ikke se noget, men lidt efter kunne hun se alle sømændene stå i en kreds.

Hun løb hen mod kredsen og begyndte at møve sig igennem. Det var svært, de stod som sild i en tønne, og hun fik flere albuer og knæ i siden. Men til sidst kom hun igennem. Det var mandslingen som lå på dækket. Indsmurt i blod, mens knoglerne stak ud. En kniv lå ved siden af. Hendes kniv. En hånd knugede om Mirandas hjerte og fik den til at stoppe et kort øjeblik. Den dårlige stemning begyndte hurtigt at sprede sig. En stemme, der overdøvede alle andres stemmer råbte. ”Det var hende, hendes skyld alt sammen, hun bringer ulykke. Se selv hendes kniv, der ligger ved siden af. Hun er en Mosekone!”

Miranda vendte sig om, for at se hvem det var. Og selvfølgelig kunne det ikke være andre en Brag. Hun lagde pludselig mærke til, at hun var omringet. Sømændene stod i en ring omkring hende og råbte forbandelser mod hende. De skubbede hende, slog på hende. Som om det skulle hjælpe på den døde mandsling. Til sidst faldt hun over den døde mandsling, og krummede sig sammen, for at beskytte sig selv mod de værste slag og spark. Et par af sømændene løftede hende op. ”Smid ulykkesfuglen over bord, så kommer der ikke til at ske mere!” råbte de. Rædslen steg i brystet på Miranda. Skulle hun bare smides over bord? Ned i det kolde dyb, hvor der ikke ventede andet end druknedøden? Disse overtroiske sømænd. Hun skreg. ”HVAD SKER DER HER?!” buldrede en stemme. Det var Gustavs. Hans ord lød befriende i Mirandas øre, og hun følte et håb om hjælp stige op i sig. Sømændene smed hende ned på dækket i sidste øjeblik.

”Det var hende! Hun dræbte Günder!” fortalte en afsømændene. Med en rynke i panden, så Gustav på hende. Hans blik sagde mere end tusind ord. *Han troede, at det var hende, der havde dræbt mandslingen.*

”Men hvordan kan du dog tro det? Jeg har jo ikke gjort noget! Det var ikke min skyld! Alt jeg ville, var at finde et andet sted at være. En anden verden. Hvorfor skulle jeg dræbe denne mandsling, jeg knap nok kender? Det er jo en absurd tanke. Jeg har ingen ide om, hvad der er sket eller hvorfor!” fremstammede Miranda, og kiggede grædende op. Men hun fik ikke andet end at koldt blik. Nogle af sømændene blev ved med at råbe skældsord efter hende. Det døde dog langsomt ud, og stilheden lagde sig over skibet. Brag så på Miranda og Gustav. Et bredt smil bredte sig pludselig over hans ansigt. ”Nu ved jeg godt, at det er en sørgelig situation. Men jeg vil nu mene, at jeg har vundet vores væddemål, Gustav”

Gustav så mistænksomt på Brag. ”Hvad mener du med det?” Brag så kort ned i jorden, hvorefter han rømmede sig. ”Tjooh, altså. Som vi jo alle sammen er blevet enige om, er det jo hende som dræbte Günder den pukkelryggede.” Rynken i Gustavs pande blev dybere. En svag brise blæste over rælingen og ind over dækket. Solen var ved at gå ned og skyerne veg langsomt tilbage. En albatros havde sat sig på rælingen og iagttog sømændene. ”Det kunne vel også have været dig,” sagde Gustav lavt. Dog stadig så højt, at folk omkring ham kunne høre det. Han så over mod Brag, der pludselig var blevet hvid i hovedet.

”Mig?!” fnøs Brag og stirrede på Gustav.

”Ja dig. Dette var ikke blot et væddemål om penge. Det var også en måde at se, hvor langt du var villig til at gå.” svarede Gustav lavt. Der var blevet helt stille på skibet. Brag bakkede, mens han rystede på hovedet. ”Og hvad så, hvis jeg har gjort det? Ingen vil alligevel tro dig, for jeg er førstestyrmand!” råbte han op. Men hans stemme knækkede.

Og sømændenes ansigter ændredes sig hurtigt til vrede. To sømænd havde sneget sig om bag Brag, og greb ham nu fra hver sin side. Brag vred sig slemt, men det lykkedes dog. En dør smækkede op fra kaptajnen kahyt, og ud kom han. Kaptajnen. Han nikkede til sømændene, og hans ellers så rolige ansigt var sørgmodigt. Han sukkede dybt. ”Hvorfor?”

Brag stirrede på kaptajnen. ”Drak du ikke den rom, jeg gav dig? Det plejer du da ellers altid at gøre.” Udbrød Brag. Gustav rakte en pose frem mod Brag. ”Kender du noget til denne sovemedicin?” Brag rystede på hovedet. Men hans øjne blev ved med at vige fra den pukkelryggede og Gustav. ”Selvfølgelig kender du til det! Det lå i din oppakning,” sagde kaptajnen. Brag kneb øjnene sammen, hvorefter han udbød. ”Det er blevet plantet. Jeg kender intet til det. Det er pigen! Hun plantede det! Hun bringer kun ulykke. Se hvad hun har gjort ved vores sammenhold! Hun har ødelagt alt!” Men denne gang rystede flere af sømændene på hovedet. Der var blevet sået tvivl omkring det, Brag sagde.

Ingen uskyldig mand ville reagere, som Brag gjorde. Kaptajnen kløede sig på hagen, og så ned på liget. ”Men Günder har holdt øje med pigebarnet hele tiden. Hun har ikke været nogen steder, som hun ikke måtte.” Brag stivnede. ”Men det er jo ikke noget bevis på, at jeg har gjort det” svarede han skingert. Denne gang trådte Gustav frem. ”Måske ikke direkte. Men når man tænker på, at Günder gang på gang har stoppet dig i at gøre pigebarnets liv endnu værre, og at du har et ret hidsigt temperament. Så kunne det godt passe sammen. Desuden er der et vidne, som du ikke har tænkt på. Et vidne som har set det hele. Nemlig Thomas. Han havde vagt netop i aften ”

Lille Thomas trådte frem fra mængden. Pinligt berørt. Det var sikkert ham, som havde underrettet Gustav. Kaptajnen nikkede. ”Derfor dømmes du til kølhaling. Og hvis du overlever, så får du en tur til.” Blodet skød op i Brag ansigt. Hans hoved begyndte at blive mere og mere rødt.

”Det kan I ikke gøre. Jeg er førstestyrmand. Det var mig, som skulle overtage skibet!” Kaptajnen rystede sørgmodigt på hovedet og gav ordren ”Køhal ham!” Miranda stod ved rælingen og så ud over havet. Der blæste en jævn vind, og skibet gled hurtigt frem. Gustav kom hen til hende og klappede hende på skulderen. ”Du må undskylde, at vi brugte dig, for at teste Brag,” sagde han. ”Kaptajnen har sagt at du må blive her. Du er ikke længere på prøve.”

Miranda nikkede. Hun kunne knap fatte, hvad der var sket. Hun havde bare været en lille brik i et stort spil. Hun havde udfyldt den, men hørte hun så til her? Var dette hendes hjem? Hun var jo ikke blevet rigtig indbudt, og der var sikkert stadig en masse af sømændene, som ikke brød sig om at have en pige om bord. Også selvom det havde vist sig, at Brag havde været skyld i krøblingens død. Nej, hun hørte bestemt ikke til her. Der måtte være et andet sted ude i verden, hvor hun kunne starte på en frisk. Hvor der ikke var nogen som havde et formål med hende. Hvor hun var helt ukendt, og kunne starte fra bunden. En ny verden, en verden hun endnu ikke havde set.

Derfor rystede Miranda svagt på hovedet. ”Jeg kan ikke blive her. Jeg må videre.” Gustav nikkede forstående. ”Så vil vi sætte dig af i den næste havn”.

Det myldrede med mennesker overalt. Havnen var et stort kaos af nye indtryk, da Miranda gik i land. Med sig havde hun ikke andet end sig selv. Gustav havde tilbudt hende en del af det væddemål han havde vundet. Men Miranda havde takket nej. Dette skulle blive starten på noget nyt.

Et væld af dufte og krydderier sprang i øjne og næse på hende, da hun nærmede sig markedspladsen. Dette var et nyt sted. Så mens hun bevægede sig gennem mylderet af mennesker, stødte en mørkhudet dreng pludselig ind i hende. ”Undskyld” sagde han sagte og så forbavset på Miranda. ”Kender jeg ikke dig?”

[slut]

“Selvom rollespil har udviklet sig meget siden slut-80'erne, så er det at fortælle en god historie stadig i centrum. Og de seks unge rollespillere, der har skrevet noveller til *Fortællinger* leverer varen. Det er fantastisk, at se hvordan Østerskov Efterskole ikke både producerer dygtige rollespillere, men også forfatterspirer.”

- *Ander Berner, Formand for rollespillernes landsforening, Bifrost*

Forfatterspirer forsamlet til skriveworkshop med forfatteren Mette Finderup

